

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தர் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னாகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகளின், அனுவாதத்துடன் கூடியது

ॐ

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தர் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லே சாஸ்திர ரத்னகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகளின், அனுவாதத்துடன் கூடியது

महिम्नः पारं ते परमविदुषो यद्यसदृशी
स्तुतिर्ब्रह्मादीनामपि तदवसन्नास्त्वयि गिरः ।
अथावाच्यः सर्वः स्वमतिपरिणामावधि गृणन्
ममाप्येष स्तोत्रे हर निरपवादः परिकरः ॥ १ ॥

மஹிம்ன: பாரம் தே பரமவிதுஷோ யத்யஸத்ருஶீ
ஸ்துதிர்ப்ருஹ்மாதீனாமபி ததவஸன்னாஸ்த்வயி கிர: ।
அதாவாச்ய: ஸர்வ: ஸ்வமதி பரிணாமாவதி க்ருணன்
மமாப்யேஷ ஸ்தோத்ரே ஹர நிரபவாத பரிகர: ॥

அவதாரிகை: புஷ்பதந்தாசார்யர் என்பவர் ஒரு கந்தர்வ ராஜன். அவர் ஒரு அரசனுடைய நந்தவன புஷ்பங்களை தினந் தோறும் அபஹரித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரைக் கண்டுபிடிப் பதற்காக அவ்வரசன் "சிவநிர்மால்யத்தைத் தாண்டினல் அந்தப் புஷ்பத் திருடனுக்கு அந்தர்த்தான சக்தி நசித்துவிடு" மெனக் கருதி வழியில் சிவநிர்மாலயததைப் போட்டு விட்டான். அதை அறிந்து கொள்ளலாமல் கந்தர்வராஜன் புஷ்பங்களை அபஹரிக்க வழக்கம் போல் நந்தவனத்தில் நுழையவே, அந்தர்த்தானாதி எல்லாச் சக்தி யையும் இழந்துவிட்டான். பிறகு ஏகாக்ரத்யானத்தால் அவன் "சிவநிர்மால்யத்தைத் தாண்டினதால் தான் நமக்கு இவ்வித ஸ்திதி ஏற்பட்டதெ" ன்று உணர்ந்து, கருணைக் கடலாயும், கருதிய பொருளை அளிப்பவராயுமுள்ள அப்பரமசிவனையே ஸ்தோத்ரம் செய்தான். அந்த ஸதோத்ரமே இதுவாகும்.

குணங்களை வர்ணிப்பதே ஸ்தோத்ரமெனப்படும். குணங்களை வர்ணிப்பதற்குக் குணங்களின் ஞானம் அவச்யம் வேண்டும். குணங்களை அறியாமல் அவற்றை வர்ணிக்க முடியாது. எனவே, பரமேச்வாரின் குணங்கள் அனந்தங்களானதால் அவற்றை அறிந்து கொள்ளவும் இயலாது, ஆகவே பரமேச்வர குணங்களை வர்ணிக்கிற தான ஸ்தோத்ரம் அனுரூபமாகாது. அனுரூபமில்லாமல் ஸ்தோத்ரம் செய்தால் அது நகைப்பிற்கிடமாகுமென்ற சங்கைக்கு ஸமாதானம் கூறும் வாயிலாகத் தனது விநயாதி குணங்களைக் காண்பித்துக் கொண்டு பரமேச்வரனைத் துதிக்க ஆரம்பிக்கிருர்.

பதவுரை: हर! - ஓ! பரமேச்வரவே! ते - உனது, महिम्नः - மஹத்வத்தின், परं - சிரேஷ்டமான, அன்யமான, पारं - எல்லையை,

கரையை, अविदुषः - அறியாதவனுடைய, स्तुतिः - ஸ்தோத்ரமானது; असदृशी - அனுரூபமில்லாதது, அயோக்யமானது. यदि - என்றால், तत् - அங்ஙனமாயின், ब्रह्मादीनामपि-பிருஹ்மா முதலிய தேவர்களுடைய, त्वयि - உன்னைப் பற்றிய, गिरः - ஸ்தோத்ர வசனங்களும், अवसन्नाः - அனுரூபமில்லாதவையே, அயோக்யமானவையேயாகும். अथ - அல்லது, स्वमतिपरिणामावधि - தன் புத்தி சக்தியை அனுஸரித்து, गृणन् - ஸ்தோத்ரம் செய்கின்ற, सर्वः - அனைவரும், अवाच्यः - தோஷமற்றவர் என்றால், स्तोत्रे - (உன்) ஸ்தோத்ர விஷயத்தில், मम - எனது, एषः - இந்த, परिकरोपि - ஆரம்பமும், பிரயத்தனமும், निरपवादः - தடுக்கத்தக்கதல்ல, தோஷமுடையதல்ல.

பொருள்: ஓ பரமேச்வர! உன் மஹிமையின் எல்லையை உணராமல் உன்னைத்துதிப்பது அயோக்யமானதாகுமெனில் ப்ருஹ்மாதி தேவர்களுடைய நின் ஸ்துதி வசனமும் அவ்விதம் அயோக்யமானதென்றே ஸித்திக்கும், அவர்களும் உன் மஹிமையின் எல்லையை உணராதவர்களன்றோ? அவரவர் புத்தி சக்திக்குத் தகுந்தபடி உன் மஹிமையை கொஞ்சமாவது அறிந்து உன்னைத் துதித்தால், குற்றமொன்றுமில்லை என்க் கருதுவீராயின் உன் ஸ்துதி விஷயத்தில் நான் எடுத்துக்கொண்டுள்ள முயற்சியிலும் குற்றமொன்றுமிருக்காதென்பது நிச்சயம்.

கருத்து: இங்கு हर என்ற விளி வேற்றுமைப் பதத்திற்கு ஏழை ஜனங்களின் எல்லாத் துக்கங்களையும் நீக்குபவர் என்று அர்த்தம். எல்லோருடைய துக்கங்களை நீக்குபவராக நீர் பிரஸித்தராயிருப்பதால், எனது துக்கங்களைப் போக்க உமக்கு வேறு பிரயத்தனம் அவச்யமில்லை என்று இதன் கருத்து. ஈச்வரன் மஹிமை இவ்வளவென்று அறியாதவன் அவ்வீச்வரனைத் துதிக்க அர்ஹதையற்றவனாயின். ப்ருஹ்மாதி தேவர்களும் அர்ஹதையற்றவரேயாவர். அவர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்களாயிருந்த போதிலும், ஈச்வர மஹிமையனைத்தையும் உணர்ந்தவர்களல்ல. இதனால் ப்ருஹ்மாதி தேவர்களுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் பங்கத்தை யடையாது. ஏனெனின், அறியத் தகுந்த ஸத்வஸ்துவை எல்லாமறிவதே ஸர்வ ஜ்ஞத்வமாகுமேயன்றி, அறியத் தகாத இல்லாத வஸ்துவை அறிவது ஸர்வஜ்ஞத்வமாகாது. இல்லாத வஸ்துவை அறிவதும் ஸர்வஜ்ஞத்வம்தானென்று சொன்னால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் ப்ரமஞானரூபமாய் முடியும். இல்லாத வஸ்துவை இருப்பதாக உணர்வதே ப்ரமஞானமென்று சொல்வது எனவே ஈச்வர மஹிமைக்கு எல்லை இல்லையாதலால் அதை ப்ருஹ்மாதி தேவர்கள் அறியவில்லை. இதனால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் பங்கத்தையடையாது. ஈச்வர மஹிமையின் எல்லையை ஒருவராலும் அறிய முடியாதென்பதை ஸ்ரீமத் பாகவதமும்

विष्णोर्नु वीर्यगणनां कतमोऽर्हतीह ।
यः पार्थिवान्यपि कविर्विममे रजांसि ॥

விஷ்ணோர்நு வீர்யகணநாம் கதமோऽர்ஹதீஹ ।
ய: பார்த்திவான்யபி கவிர்விமமே ரஜாம்ஸி ॥

என்று கூறுகிறது.

ஈச்வர மஹிமை யனைத்தையும் அறியாமற்போனாலும் அவரவர் புத்திக்கு எட்டியவரையில் அவ்வீச்வர மஹிமையை அறிந்து, தம், தம்வாக் சுத்திக்காக அவ்வீச்வரனைத் துதிப்பது குற்ற மற்றதாகும். ப்ருஹ்மாதி தேவர்களும் அவரவர் புத்திக்கெட்டிய வரையில் ஈச்வர மஹிமையை அறிந்துதான் அவரைத் துதிக்கிறார்கள். இங்ஙனமிருக்கையில் என் புத்திக்கெட்டிய வரையில் ஈச்வர மஹிமையை யறிந்து நானும் அவ்வீச்வரனைத் துதி செய்வதில் தோஷமொன்றுமில்லை. ஈச்வரனைத் துதிப்பதற்காகவே வாகிந்திரியம் இருக்கிறது என்ற விஷயம்.

> सा वाग्यया तस्य गुणान् गृणीते करौ तत्कर्मकरौ वरौ च ।
> जिह्वा सती दर्दुरिकेव सूत न चोपगायत्युरुगायगाथाः ॥
>
> ஸாவாக்'யயா தஸ்யகுணான் க்ருணீதே கரௌ ச தத்கர்மகரௌ வரௌச ।
> ஜிஹ்வா ஸதீ தர்துரிகேவ ஸூத ந சோபகாயத் யுருகாயகாதா: ॥

என்று ஶ்ரீமத் பாகவதத்தில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு பூர்வார்த்தத்தால் ஈச்வரனைத் துதிக்க ஒருவருக்கும் அர்ஹதை இல்லை என்று சொல்வதன் மூலமாக, எவராலும் அறியமுடியாத மஹா மஹிமையுள்ளவர் ஈச்வரனென்று துதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உத்தரார்த்தால், ஸமாதானம் கூறுவது மூலமாக, ஈச்வரன் விஷயத்தில் எல்லோருடைய ஸ்தோத்ரமும் ஒரே மாதிரிதான். அதில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

> अतीतः पन्थानं तव च महिमा वाङ्मनसयो-
> रतद्व्यावृत्त्या यं चकितमभिधत्ते श्रुतिरपि ।
> स कस्य स्तोतव्यः कतिविधगुणः कस्य विषयः
> पदे त्वर्वाचीने पतति न मनः कस्य न वचः ॥ २ ॥
>
> அதீத: பந்தானம் தவ ச மஹிமா வாங்மனஸயோ:
> அதத்வ்யாவ்ருத்யா யம் சகிதமபிதத்தே ச்ருதிரபி ।
> ஸ கஸ்ய ஸ்தோதவ்ய: கதிவிதகுண: கஸ்ய விஷய:
> பதே த்வர்வாசீனே பததி ந மன: கஸ்ய ந வச: ॥

அவதாரிகை: இந்த சுலோகத்தால் இதற்கு முன் சுலோகத்தில் கூறிய ப்ருஹ்மாதி தேவர்களின் ஸாம்யத்தைப் பிரதிபாதனம் பண்ணிக்கொண்டு பகவானை ஸ்துதிக்க முடியாதென்பதாக் கூறி துதி பண்ணுகிறார்.

பதவுரை: हर! - பரமசிவனே यं - ஸகுண நிர்குண ஸ்வரூபியான எவனை, श्रुतिरपि - வேதமும், चकितं - பயந்து, अतद्व्यावृत्त्या - ஸர்வப் பிரபஞ்சாபேதமாய், ஸர்வப் பிரபஞ்சபின்னமாய், अभिधत्ते - சொல்லுகின்றதோ, तव - அத்தகைய உனது. महिमा - மஹிமை, वाङ्मनसयोः - வாக்குக்கும் மனதிற்கும், अतीतश्च - எட்டாததே, कस्य - எதரால், स्तोतव्यः कतिविधगुणः - அநந்தகுணங்களுள்ளதும், कस्य विषयः - ஒன்றாலும் அறிய முடியாதுமான, सः - அந்த ஸகுண நிர்குண மஹிமை, कस्य -

எவரால், स्तोतव्यः - ஸ்தோத்திரம் செய்ய முடியும்? अर्वाचीने - நவீன மான, पदे तु – மூர்த்தியிலோவெனின், कस्य - எவனது, मनः - மனது, न पतति - பிரவேசிக்காது? कस्य - எவனது, वचश्च - ஸ்தோத்திர வசன மும் न(पतति) - பிரவேசிக்காது ?

கருத்துரை: பரமேச்வரன் ஸகுணமாயும் நிர்குணமாயுமிரு கிறார். இவ்விரு விதமான அவ்வீச்வர ஸ்வரூபத்தைப் பிரத்தியக்ஷா நுமானுதி பிரமாணங்களால் அறிய முடியாது. வேதாந்த வாக்யங் களால்தான் அறிய முடியும். तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि என்ற சுருதி இவ்விதம் கூறுகிறது. நித்யா பௌருஷேயங்களான வேதாந்தங் களும் ஸகுண ஸ்வரூபத்தையும், நிர்க்குண ஸ்வரூபத்தையும் பயத் துடன் பிரதிபாதிக்கின்றன. ஸகுண் பக்ஷத்தில் குணங்களைக் கூறு வதில் குற்றமொன்றும் சேராமலிருக்க வேண்டுமே என்று பயம். நிர்க்குண பக்ஷத்தில் நிர்க்குணம் ஸ்வயம் பிரகாச வஸ்துவானதால் அதைத் தெரிவித்தால் ஸ்வயம் பிரகாசத்வம் போய்ப் பராதீனப் பிரகாசத்வம் நேர்ந்துவிடுமோவென்று வேதாந்தங்களுக்கு பயம். அதற்காக सर्वं खल्विदं ब्रह्म सर्वकर्मा सर्वकामः என்ற வாக்கியங்களால் வேதாந்தங்களில் ஸர்வப் பிரபஞ்சரூபமாய் ஸகுணம் கூறப்பட்டி ருக்கிறது. பிரத்தியக்ரூபமாய்க் கூறப்படவில்லை. நிர்க்குணத்தை அவித்யை, அதன் கார்யமான பிரபஞ்சம் இவ்விரு உபாதிகளை விலக்கி லக்ஷணையால் வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன. மாயோபாதி யுடன் கூடின பிருஹ்ம சைதன்யத்தையும் அவித்யோ பாதியுடன் கூடின ஜீவசைதன்யத்தையும் உபாதியை நீக்க அகண்ட ஸ்வப்ரகாச சைதன்யத்தை அகண்டாகார மனோவிருத்திக்கு விஷயமாகச் செய்கின்றன. ஆகையால் ஸகுண வஸ்துவோ, நிர்க்குண வஸ்துவோ, இவ்விரு வஸ்துக்களின் மஹிமையோ, வாக்குக்கும், மனதிற்கும் எட்டாமல் இருக்கின்றன. ஸகுணத்தில் மஹிமை எல்லையற்றிருப்பதாலும் நிர்க்குணத்தில் தர்மங்களொன்றுமில்லாம லிருப்பதாலும், ஸகுண நிர்க்குணங்களிரண்டும் வாக்கு மனங்களுக் கெட்டாதது. यतो वाचो निवर्तन्ते। अप्राप्य मनसा सह। என்ற சுருதி இவ்விதம் தெரிவிக்கின்றது. எனவே, அளவற்ற மஹிமை பொருந்திய ஸகுணச்வரனையோ, அல்லது தர்மங்களில்லாததும் ஞான விஷய மற்றதுமான நிர்க்குண பரமாத்மாவையோ எவராலும் துதிக்கவே முடியாது. ஆனால் பக்தர்களை அனுக்ரஹம் பண்ணுவதற்காக ஸங்கல்ப மாத்திரத்தால் ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளப்பட்ட மூர்த்தி விசேஷத்தை எவரும் துதிக்காமலிருக்க முடியாது. அம்மூர்த்தி யானது, கைலஸத்தில் மான், மழு, பினாகமென்ற வில், விருஷபம் பார்வதீ, இவைகளுடன் கூடினதாயிருந்தாலும் சரி, வைகுண்டத்தில் சங்கு சக்கரம் கதை லக்ஷ்மீ இவைகளுடன் கூடினதாயிருந்தாலும் சரி, ப்ருந்தாவனத்தில் வேணு நாதம் செய்துகொண்டு விளையாடி வரும் நீலமேகம் போன்ற திருமேனியுடன் கூடிய கிருஷ்ணமூர்த்தி யாயிருந்தாலும் சரி, அந்த மூர்த்தியைத்தான் அனைவரும் துதிக்க முடியும் இத்தகைய மூர்த்தியை தம்தம் புத்தி சக்திக்குத் தகுந்தவாறு ஸ்தோத்திரம் செய்யும் விஷயத்தில் ஹிரண்ய கர்ப்பருக்கும் நமக்கும் சிறிதும் பேதமில்லை என்பது தாதபர்யமாம்.

(தொடரும்)

ॐ

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தர் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னாகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகளின், அனுவாதத்துடன் கூடியது

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

मधुस्फीता वाचः परमममृतं निर्मितवत-
स्तव ब्रह्मन्किं वागपि सुरगुरोर्विस्मयपदम् ।
मम त्वेतां वाणीं गुणकथनपुण्येन भवतः
पुनामीत्यर्थेऽस्मिन् पुरमथन बुद्धिर्व्यवसिता ॥ ३ ॥

மதுஸ்பீதா வாச: பரமமம்ருதம் நிர்மிதவத:
தவ ப்ருஹ்மன் கிம் வாகபி ஸுரகுரோர் விஸ்மயபதம் ।
மம த்வேதாம் வாணீம் குணகதனபுண்யேன பவத:
புனாமீத்யர்த்தேஸ்மின்புரமதன புத்திர்வ்யவஸிதா ॥ 3

அவதாரிகை:—இவ்விதம் ஸர்வஜ்ஞர்களான சிவவிஷ்ணுக்களை அவரவர் புத்தி சக்திக் கெட்டிய வரையில் ஸ்துதி செய்யலாமென்ற விஷயம் ஸித்தித்த போதிலும், இந்த நவீன ஸ்தோத்திரத்தால் அவர்களுடைய மனதிற்கு ஸந்தோஷம் ஏற்படுவது நிச்சயமில்லை. அவர்களுக்கு ஸந்தோஷ மேற்படாத பக்ஷத்தில், அவர்களுடைய அனுக்ரஹமும், அதனால் அபீஷ்ட ஸித்தியும் ஏற்படமாட்டாது. எனவே பரமேச்வரனை ஸ்தோத்திரம் செய்வது நிஷ்பிரயோஜனமேயாகும் என்று சங்கித்து இதில் பரமேச்வர ஸ்தோத்திரத்திற்கு பிரயோஜனத்தை வர்ணிக்கிறார்.

பதவுரை:—ब्रह्मन्!-பிருஹ்மஸ்வரூபனே! पुरमथन!-முப்புரமெரித்தவனே? मधुस्फीताः - தேன்போல் இனிமையாய் விளங்கும் சப்த மாதுர்ய குணமுள்ளவையாயும், परमं - மேலான, अमृतं - அமிருதம் போன்றவையாயும் உள்ள, वाचः - வேதவாசகங்களை, निर्मितवतः - இயற்றிய, तव - உமக்கு, सुरगुरोः - பிருஹஸ்பதியினுடைய, பிருஹ்மதேவருடைய, वागपि - ஸ்தோத்திர வசனமும், विस्मयपदं किं - ஆச்சரியகரமாகுமாவென்ன? तु - ஆனால், मम - என்னுடைய, एतां - இந்த, वाणीं - வசனத்தை, भवतः - உமது, गुणकथनपुण्येन - மங்கள குணங்களை வர்ணிக்கும் புண்ணியத்தால், पुनामि - சுத்தம் செய்து கொள்ளுகிறேன். इति - என்ற கருத்தால், अस्मिन् - இந்த, अर्थे - ஸ்தோத்திர விஷயத்தில், बुद्धिः-(எனது) புத்தி, व्यवसिता-முயற்சியுள்ளதாயிற்று.

கருத்துரை:—ஓ பரமேச்வரனே? சப்தத்திலும், அர்த்தத்திலும் தேன்போல் அதி மதுரங்களான அனந்த வேதங்களை மூச்சு விடுவதுபோல் அனுயாஸமாய் ஆவிர்ப்ப விக்கும்படி செய்த, ஸர்வஜ்ஞனை

உமக்கு, ஹிரண்யகர்ப்பர், பிருஹஸ்பதி இவர்களின் ஸ்தோத்திர வசனத்திலும் ஆச்சரிய புத்தி ஏற்படுவதில்லையெனின், எனது ஸ்தோத்திர வசனத்தில் ஆச்சரிய புத்தி ஏற்படாதென்பதில் ஸம்சய மில்லை. எனவே, எனது ஸ்துதி ஸாமர்த்தியத்தால் உம்மைத் திருப்தி செய்து வைக்க வேண்டி என் புத்தி இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் பிரவேசிக்கவில்லை. பின் என்னையோவெனின்? உமது ஆனந்த கல்யாண குணங்களை இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் எடுத்துக் கூறும் புண்ய விசேஷத்தால் எனது வாக்கை நிர்மலமாய் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தாலேயே என் புத்தி உமது ஸ்துதியில் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டுள்ளது. மனது நிர்மலமாயிருந்தால் தான் வாக்கு நிர்மலமாகும். ஆகையால் இவ்விரண்டையும் நிர்மல மாய்ச் செய்து கொள்வதே இந்த ஸ்தோத்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம் பரமேச்வரனுடைய ஸந்தோஷம் இதற்குப் பிரயோஜனமாகாது.

तवैश्वर्यं यत्तज्जगदुदयरक्षाप्रलयकृ-
त्त्रयीवस्तु व्यस्तं तिसृषु गुणभिन्नासु तनुषु ।
अभव्यानामस्मिन्वरद रमणीयामरमणीं
विहन्तुं व्याक्रोशीं विदधत इहैके जडधियः ॥ ४ ॥

தவைச்வர்யம் யத்தஜ்ஜகதுதயரக்ஷாப்ரளயக்ருத்
த்ரயீவஸ்து வ்யஸ்தம் திஸ்ருஷு குணபின்னாஸு தனுஷு ।
அபவ்யாநாமஸ்மின் வரத ரமணீயாமரமணீம்
விஹந்தும் வ்யாக்ரோசீம் விததத இஹைகே ஜடதிய: ॥ 4

அவதாரிகை :—இது காறும் பரமேச்வரன் ஸ்துதி செய்யத் தக்கவரென்றும், அவரது ஸ்துதிக்குப் பிரயோஜனமுண்டென்றும் நிரூபித்துவிட்டு, இப்போது அவ்வீச்வரனொருவன் உண்டென்பதில் வழக்கிடும் பாபிகளான சிலரை கண்டிக்கும் வழியால் ஸ்துதி செய்கின்றார்.

பதவுரை :—वरद! - விரும்பியவரன் அருளுபவரே? इह - இப் புவியில், एके - சில, जडधियः - மந்தபுத்திகளான பாபிகள், गुणभिन्नासु - ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களால் வேறுபட்டுள்ள, तिसृषु - மூன்று, तनुषु - சரீரங்களில், व्यस्तं - விஸ்தாரமாயுள்ளதும், जगदुदयरक्षाप्रलयकृत् - பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி, ரக்ஷணம், பிரளயம் இவைகளைச் செய்வதாயும், त्रयीवस्तु - மூன்று வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படும் பொருளாயும், यत् - பிரஸித்தமாயுமுள்ள, तव - உமது, ऐश्वर्यं - ஐச்வர்யமுண்டோ, तत् - அவ்வைச்வர்யத்தை, विहन्तुं - நாசம் செய்வதற்கு, अस्मिन् - இவ்வுலகில், अभव्यानां - மங்களமில்லாத பாபிகளுக்கு, रमणीयां - மனோஹரமாயும், अरमणीं - (உண்மையில்) மனோஹரமில்லாததாயுமுள்ள, व्याक्रोशीं - பெருங் கூக்குரல் வினவை, विदधते - செய்கின்றனர்.

கருத்துரை :—ஓ பரமேச்வரனே! உமது ஐச்வர்யத்தை கண்டனம் பண்ணுவதற்காகச் சில மந்த புத்தியுள்ள பாபிகள் கூக்குரலிடுகின்றனர். உமது ஐச்வர்யம் பிரத்தியக்ஷானுமான

ச்ப்தப் பிரமாணங்களால் பிரஸித்தமாயிருக்கிறது. எல்லாப் பிரமாணங்களாலும் பிரஸித்தமாயுள்ள ஐச்வர்யத்தை இல்லை என மறுப்பதற்காக ஒருவர் கூக்குரல் போட்டால் மற்றவரும் அதையனுஸரித்து கூக்குரலிட ஆரம்பிக்கிறார்கள். இவ்விதம் நான் முன்பு, நான் முன்பு என்ற பிரகாரம் பாபிகள் உமது ஐச்வர்யத்தை இல்லை என கண்டனம் பண்ண கூக்குரலிடுவதால், உமது ஐச்வர் யத்துக்கு யாதொரு ஹாநியும் விளைவிக்க முடியாது. ஆனால் அப் பாபிகளுக்குத்தான் அதோ கதி ஏற்படும். ஈச்வரனும், ஐச்வர்யமும் இல்லையென கூக்குரல் போட்டு ஆக்ஷேபம் புரிவது உண்மையில் நற்புத்தியுள்ள மஹான்களுக்கு வெறுக்கத் தக்கதாயிருந்தாலும், துர்ப்புத்தியுடைய துஷ்ட பாபிகளுக்குப் பாபத்தின் முதிர்வால் விரும்பத் தக்கதாய்த் தோன்றுகின்றது. जगदुदयरक्षाप्रलयकृत् - என்ற விசேஷணத்தால் அனுமானப் பிரமாணத்தையும், गुणभिन्नासु तिसृषु तनुषु व्यस्तं - என்ற விசேஷணத்தால் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தை யும், त्रयीवस्तु - என்ற விசேஷணத்தால் ஆகமப் பிரமாணத்தையும் கூறியிருப்பதாக அறிந்து கொள்ளவும், பிரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாராதிகளைச் செய்வதாயும், மும்மூர்த்தி வடிவமாய் பிரகாசிப்பதாயும், சுருதி ஸ்மிருதி புராணாதிகளில் வர்ணிக்கப் பட்டுள்ளதுமான ஐச்வர்யத்தை இல்லை என மறுப்பது பெரிய தீயச் செயலாகும் என்பது கருத்து. (தொடரும்)

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தர் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னுகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகளின் அனுவாதத்துடன் கூடியது

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

किमीहः किंकायः स खलु किमुपायस्त्रिभुवनं
किमाधारो धाता सृजति किमुपादान इति च ।
अतर्क्यैश्वर्ये त्वय्यनवसरदुःस्थो हतधियः
कुतर्कोऽयं कांश्चिन्मुखरयति मोहाय जगतः ॥ ५ ॥

கிமீஹ: கிம்காய: ஸ கலு கிமுபாயஸ்த்ரிபுவனம்
கிமாதாரோ தாதா ஸ்ருஜதி கிமுபாதான இதி ச |
அதர்க்யைச்வர்யே த்வய்யநவஸரதுஸ்தோ ஹததிய:
குதர்கோயம் காம்ஶ்சின் முகரயதி மோஹாய ஜகத: ‖ 5

அவதாரிகை:—எவர் பிரத்தியக்ஷானுபவத்தை அபலாபம் செய்கின்றனரோ, எவர் சுருதிகளுக்கும் வேறு அர்த்தங் கூறுகின்றனரோ, அவர்களை அனுமானத்தாலேயே நிராகரணம் செய்ய வேண்டும். அவ்வனுமானம், क्षित्यादिकं सकर्तृकं कार्यत्वात् घटादिवत् - என்பது தான். குடம் முதலியவை காரியமாயிருத்தலால் கர்த்தாவுடன் கூடியிருப்பது போல், பிருதிவீ முதலிய பூதங்களும் காரியமாயிருத்தலால் கர்த்தாவுடன் கூடியேயிருக்க வேண்டும் என்று இவ்வனுமானத்தால் ஸித்தமாகிறது. இவ்வனுமானத்தையே பூர்வ சுலோகத்தில், जगदुदयरक्षाप्रलयकृत्—என்ற பதத்தால் தெரிவித்துள்ளார். பரமேச்வரன் இல்லை என்று கூறும் நாஸ்திகர்களாகிய பாபிகள் இவ்வனுமானத்திற்குப் பிரதிகூல தர்க்கம் கூறி கூக்குரல் போடுகிறுர்கள். கார்யமிருப்பதால் பிருதிவீ முதலியவற்றிற்குக் கர்த்தா ஒருவனிருக்க வேண்டுமென்பது அவச்யமில்லை என அந்நாஸ்திகர்களின் குதர்க்க வாதம். இதை இதில் நிராகரணம் பண்ணுவது மூலமாய் ஸ்துதி செய்கிருர். அப்பாபிகளின் கூக்குரல் எத்தகையதென்பதையும் உரைப்பவராய் துதிக்கத் தொடங்கினுர்.

பதவுரை:—सःखलु - மிகப்பிரஸித்தரான, धाता – பரமேச்வரன், किमीहः - எவ்வித சேஷ்டையுடையவனுய், किंकायः - எவ்வித சரீரமுடையவனுய், किमुपायः - எத்தகைய உபாயமுடையவனுய், (நிமித்த காரணமுடையவனுய்), किमाधारः – எத்தகைய ஆதாரத்திலிருப்பவனுய், किमुपादानः - எத்தகைய உபாதான காரணமுடையவனுய், त्रिभुवनं - மூன்றுலகங்களையும், सृजति – ஸிருஷ்டிக்கிருர். इतिच - என்

றிவ்விதமாக, अतर्क्यैश्वर्ये - ஊஹித்தறிய முடியாத ஐச்வர்யம் வாய்ந்த, त्वयि - உன் விஷயத்தில், अनवसरदुस्थः - அவகாசமின்மையால் அதி துர்ப்பலமான, अयं - மேற்கூறிய, कुतर्कः - குதர்க்கமானது, कांश्चित् - சில, हतधियः - புத்தி கெட்ட ஜனங்களையும், जगतः - இவ்வுலகையும், मोहाय - ஏமாற்றுவதற்காக (மயங்கச் செய்வதற்காக,) मुखरयति - சப்திக்கச் செய்கின்றது.

கருத்துரை :—எவ்வித தர்க்கத்திற்கும் விஷயமில்லாத உன்னிடத்திலும், உன் ஐச்வர்யத்திலும், துர்ப்புத்தியுள்ள ஜனங்களால் கூறப்படும் தர்க்கமெல்லாம் குதர்க்கமேயாகும். இதனால், தானும் கெட்டு சந்திரபுஷ்கரணியையும் கெடுத்தான் என்ற பழமொழி போல் உலகினரும் மயக்கமடையும்படி ஏற்படுகிறது. அவ்வித குதர்க்கத்தை எடுத்துக் கூறி இங்கு நிராகரணம் பண்ணுகிறார். அவர்கள் கூக்குரல் போடும் குதர்க்கமாவது :—உலகில் குயவன் முதலியோர் தன் சரீர வியாபாரத்தால் சக்கரத்தைச் சுற்றும்படி செய்து ஜலம் கயிறு முதலிய ஸாமக்ரிகளைக் கொண்டு சக்கரம் என்னும் ஆதாரத்தில் மண்ணாகும் உபதானத்திலிருந்து குடம் முதலியவற்றை உண்டு பண்ணுவதாகத் தெரிவதால் அவ்விதமே பரமேச்வரனும் பிரபஞ்சத்தை உண்டு பண்ணுவதாக அங்கீகரிக்க வேண்டும். பரமேச்வரனுக்குக் குயவனைப் போல் சரீரமில்லை. ஆதாரமில்லை. உபாதான காரணமுமில்லையே. இத்தகைய பரமேச்வரன் எங்ஙனம் மூவுலகையும் படைப்பதாகச் சொல்ல முடியும்? பரமேச்வரனுக்கும் சரீராதிகளிருக்கின்றன வென்றால் குயவனைப் போன்ற அப்பரமேச்வரன் ஈச்வரனாக மாட்டான். குடம் முதலிய திருஷ்டாந்தங்களைக் கொண்டல்லவா பிருதிவீ முதலியவற்றிற்கும் கர்த்தாவொருவன் இருக்க வேண்டுமென்று அனுமானம் பண்ணப்படுகிறது. அப்படியானால் குடம் முதலியவற்றின் கர்த்தாவான குயவனுக்கு குடத்தைச் செய்ய எந்த எந்த ஸாதநங்கள் கண்டுள்ளோமோ, அவை யெல்லாவற்றையும் பிருதிவீ முதலியவற்றிற்குக் கர்த்தாவான பரமேச்வரனுக்கும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், அவ்விதமொப்பும் பக்ஷத்தில் அப்பரமேச்வரன் குயவனைப் போன்றவனேயாவான். அவ்விதமொப்பாவிட்டால் கர்த்ருத்வம் பரமேச்வரனிடம் பொருந்தாமற் போவதால் கர்த்தாவாக பரமேச்வரன் அனுமானத்தால் ஸித்திக்க மாட்டான். இதுதான் குதர்க்கமாம். இதற்கு, अनवसरदुस्थः - என்ற பதத்தால் ஸமாதானம் கூறியிருக்கிறார். அதாவது :—விசித்திர நாநாவித சக்தி பொருந்திய மாயா சக்தியால் பரமேச்வரன் ஒருவித ஸஹாயமுமின்றி எல்லா உலகையும் ஸிருஷ்டிக்கிறார் என்று ஒப்புக் கொள்வதால் குதர்க்கத்திற்கு அவகாசமில்லை. எவ்வித தர்க்கத்திற்கும் விஷயமில்லாத பரமேச்வரனிடம் குதர்க்கம் புரிவது தவறு, अचिन्त्याः खलु ये भावाः नतांस्तर्केण योजयेत् - தர்க்கிக்கத்தகாத விஷயத்தில் தர்க்கம் சரியன்றென்று நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது. குடம் முதலியவற்றை திருஷ்டாந்தமாய் கூறியிருப்பதால் அவற்றின் கர்த்தாவைப் போலவே பிருதிவீ முதலியவற்றின் கர்த்தாவான ஈச்வரனையும் ஆங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பது நியாயமன்று. திருஷ்டாந்தத்தில் கண்டுள்ளதை எல்லாம் தார்ஷ்டாந்திகத்தில்

ஸாதிப்பதாயிருந்தால் பாகசாலையில் புகைக்கும் நெருப்புக்கும் வியாப்தி அறியப்படுங்காலையில் கறி முதலிய பதார்த்தமும் அறியப் படுவதால் பர்வதத்தில் புகையை கொண்டு நெருப்பை அனுமானம் செய்யும் போது கறி முதலியவற்றையும் அனுமானிக்கும்படி நேரிடும். எனவே திருஷ்டாந்தத்தில் கண்டதையெல்லாம் தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஸாதிக்க முடியாது. குடம் முதலியவற்றின் கர்த்தாவான குயவனைப் போல் பரமேச்வரனுக மாட்டான். ஆகையால் பரமேச்வரனை குதர்க்கத்தால் நிராகரிக்க முடியாது.

अजन्मानो लोकाः किमवयववन्तोऽपि जगता-
मधिष्ठातारं किं भवविधिरनादृत्य भवति ।
अनीशो वा कुर्याद्भुवनजनने कः परिकरो
यतो मन्दास्त्वां प्रत्यमरवर संशेरत इमे ॥ ६ ॥

அஜன்மானே லோகா : கிமவயவவந்தோபி ஜகதாம்
அதிஷ்டாதாரம் கிம் பவவிதிரனுத்ருத்ய பவதி |
அநீசோ வா குர்யாத் புவனஜனனே க : பரிகரோ
யதோ மந்தாஸ்த்வாம் ப்ரத்யமரவர ஸம்சேரத இமே || 6

அவதாரிகை :—இவ்விதம் ஈச்வரானுமானத்தில் துஷ்டபுத்திகளால் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட பிரதிகூல தர்க்கத்தை கண்டனம் பண்ணிவிட்டு, அதற்கு அனுகூல தர்க்கத்தைக் கூறும் வகையில் இப்போது பரமேச்வரனைத் துதிக்கின்ருர்.

பதவுரை :—अमरवर – தேவசிரேஷ்டனே!, अवयववन्तोऽपि - அவயவங்களுள்ளனவாயினும், लोकाः - உலகங்கள், अजन्मानः किं - உண்டாகாதனவா?, जगतां - உலகங்களுடைய, भवविधिः - ஸ்ருஷ்டிக்கிரியை, अधिष्ठातारं - கர்த்தாவை, अनादृत्य - அபேக்ஷிக்காமல், भवति किं - உண்டாகுமா?, अनीशः - ஈச்வரனுக்கு அன்யனை யாராவதொருவன், कुर्याद्वा – உண்டுபண்ணுகிருனென்ருல், (तर्हि – அப்போது, तस्य - அவனுக்கு), भुवनजनने - இவ்வுலகஸ்ருஷ்டிக்காக, परिकरः - ஸாதனஸாமக்ரீ, कः - என்ன, यतः - எந்தக் காரணத்தால், मन्दाः - மூடர்களான, इमे - இவர்கள், त्वां प्रति - உம்மைப்பற்றி, संशेरते - ஐயமுறுகின்றனரோ.

கருத்துரை :—அவயவங்களுடன் கூடிய கடம் முதலியவை உற்பத்தியடைவது போல் இவ்வுலகமெல்லாம் அவயவங்களுள்ளனவாயிருப்பதால் உத்பத்தியுள்ளதேயாகும். ஸ்ரீவேதவியாஸ பகவானும், यावद्विकारं तु विभागो लोकवत्-என்ற ஸூத்திரத்தில் பின்னமான வஸ்துக்களுக்கு உத்பத்தி யுண்டென்று உபதேசித்தினர். கர்த்தாவொருவன் இல்லாமற் போனல் உத்பத்தி ஏற்படுவதில்லை என்பதும் கடம் முதலியவற்றில் கண்டிருக்கிருேம். ஆகவே இவ்வுலக ஸ்ருஷ்டிக்கும் கர்த்தாவொருவன் அவச்யமாகும். ஈச்வரனைத் தவிர வேறு ஜீவர்கள் கர்த்தாக்களாக அங்கீகரிக்க இயலாது. ஏனெனின்?

தம் சரீரத்தையே ஸ்ருஷ்டிக்கும் சக்தி ஜீவர்களுக்குக் கிடையாதென்றால், எங்ஙனம் விசித்திரங்களான பதினான்கு உலகங்களை அவர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்க சக்தியுடையவராவார்கள்? காலம், மாயை, நியதி, யதிருச்சை, ஸ்வபாவம், தர்மாதர்மங்கள், திக்குக்கள், இவை யாவும் ஜடங்களானதால் சேதன ஸம்பந்தமில்லாமற் போனால் கார்யங்களை உத்பத்தி செய்வதில் பிரவிருத்திக்கமாட்டா. எந்த சேதனன் ஸம்பந்தத்தால் காலம் முதலியவற்றிற்கு உத்பத்தியில் பிருவிருத்தி ஏற்படுகிறதோ, எவன் ஸர்வஜ்ஞனோ, ஸர்வவல்லமையுடையவனோ, அவ்வீச்வரனே ஜகத்கர்த்தாவாவான், ஈச்வரனைத் தவிர மற்றவரை ஜகத்கர்த்தாவாகக் கூறினால் அவனுக்கு ஜகத்தை உத்பத்தி பண்ண ஸாமக்கிரீ என்ன இருக்கிறது. எனவே எல்லாப் பிரமாணங்களும் ஈச்வரனே ஜகத்கர்த்தாவென்று கூறுவதால் அத்தகைய ஈச்வரனைப் பற்றி ஸம்சயப்படுகிறவர்களோ, கண்டனம் பண்ணுபவர்களோ பரம மூடர்களேயாவர். ஈச்வரன் விஷயத்தில் சுருதிதான் ஸ்வதந்தரப்பிரமாணம். அனுமானம் அன்று. சுருதிப் பிரமாணத்துக்கு ஸஹாயம் புரிவது தான் அனுமானப் பிரமாணத்தின் காரியமாகும், यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति । आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् । जन्माद्यस्य यतः । - என்ற சுருதிஸூத்திரங்களே ஈச்வரன் இருக்கிறானென்பதில் முக்கியப் பிரமாணம் என்று அறியத்தக்கது. (தொடரும்)

- 12

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னாகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகளின் அனுவாதத்துடன் கூடியது

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

त्रयी सांख्यं योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति
प्रभिन्ने प्रस्थाने परमिदमदः पथ्यमिति च ।
रुचीनां वैचित्र्यादृजुकुटिलनानापथजुषां
नृणामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ॥ ७ ॥

த்ரயீ ஸாங்க்யம் யோக: பசுபதி மதம் வைஷ்ணவ மிதி
ப்ரபின்னே ப்ரஸ்தானே பரமித மத: பத்ய மிதி ச ।
ருசீனாம் வைசித்ர்யாத் ருஜுகுடில நானாபத ஜுஷாம்
ந்ருணாமேகோ கம்யஸ் த்வமஸி பயஸாமர்ணவ இவ ॥

அவதாரிகை:—இவ்விதம் ஈச்வரன் இல்லை என்று கூறும் நாஸ்திக மதத்தை நிராகரித்துவிட்டு ஈச்வரன் உண்டென்று கூறும் ஆஸ்திக மதங்கள் எல்லாம் நேராகவோ பரம்பரையாகவோ பரமேச்வரனை அடைவதையே லக்ஷ்யமாகக் கொண்டவை என்பதை இந்தச் சுலோகத்தில் கூறுகின்றார்.

பதவுரை:—त्रयी - வைதிகமதம், सांख्यं - கபிலரின்ஸாங்கிய மதம் योगः - பதஞ்ஜலியின் யோகமதம், पशुपतिमतं - சைவமதம், वैष्णवं - பாஞ்சராத்திர மதம், इति - என்று प्रस्थाने - சாஸ்திர மார்க்கம், प्रभिन्ने - பலவிதமாயிருக்கும்போது, इदं - இதுதான், परं - உத்கிருஷ்ட மானது, अदः - அதுதான், पथ्यं ஹிதமானது, इति च - என்றபடி रुचीनां - (பூர்வவாஸனைப்படி) விருப்பங்கள், वैचित्र्यात् - வேறுபடுவதால், ऋजुकुटिलनानापथजुषां - நேராயும் கோணலாயும் உள்ள பற்பல மார்க்கங்களில் (மதங்களில்) செல்லுகின்ற, नृणां - மனிதர்களுக்கு, ऋजुकुटिलनानापथजुषां - நேராகவும் வளைவாகவும் செல்கின்ற, पयसां - நதிகளுக்கு, अर्णव इव - (அடையுமிடம்) கடல் போல், त्वमेकः - பரமேச்வரனாகிய நீர் ஒருவரே, गम्यः - புகலிடமாக, असि - இருக்கிறீர்.

கருத்துரை:—கங்கை, நர்மதை முதலிய நதிகள் நேர்முகமாகவும் யமுனை, ஸரஸ்வதீ முதலிய நதிகள் கங்கையில் கலந்து அதன் மூலமாகவும் எங்ஙனம் கடலை யடைகின்றனவோ, அங்ஙனமே வேதாந்தங்களில் கூறிய வண்ணம் ச்ரவண மனன நிதித்யாஸனம் கேட்பது, ஜபிப்பது, தியானம் செய்வது மார்க்கங்களில் ஈடுபட்டு

முமுக்ஷுக்கள் நேராகவும், மற்ற மார்க்கங்களைப் பின்பற்றுபவர்கள் சித்த சுத்தி வாயிலாக் பரம்பரையாகவும் பரமேச்வரனையே அடைகின்றனர். சாஸ்திரிய மார்க்கங்கள் (மதங்கள்) எல்லாம் பரமேச்வரனையே அடையும்படி செய்கின்றன.

வெகு விரைவில் பிரயோஜனத்தை கொடுக்கத் தகுந்த நேர் மார்க்கம் இருக்கையில் அதில் செல்லாமல் கோணலான மார்க்கங்களில் ஏன் எல்லோரும் செல்கிறார்கள்? பற்பல மதங்களில் (மார்க்கங்களில்) இதுதான் சிரேஷ்டமானது, இதுவே ஹிதமானது என்ற எண்ணத்தால் அந்தந்த மதங்களில் அவரவர்களுக்கு அபிருசி ஏற்படுவதாலும், பூர்வஜன்ம வாஸனையால் இது நேர்மார்க்கம், இது பரம்பரை மார்க்கம் என்று நிச்சயிக்க சக்தி இல்லாமையால் போவதால் பரம்பரை மார்க்கத்திலேயே இதுதான் நேர்வழியென்ற பிராந்தி அனைவரும் ஈடுபடுகிறார்கள். அத்தகைய மார்க்கங்கள் (மதங்கள்) எவை என்பதை, த்ரயீ ஸாங்க்யம் யோக: பசுபதி மதம் வைஷ்ணவம் என்ற வாக்கியத்தால் கூறுகின்றார்.

இங்கு, த்ரயீ என்ற பதத்தால் பதினெட்டு வித்யாஸ்தானங்களையும், அதாவது ஆஸ்திகர் அங்கீகரித்துள்ள சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பதினெட்டு வித்யைகளாவன:—ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்கள், சிக்ஷை, கல்பம், வியாகரணம், (நிருக்தம், சந்தஸ், ஜ்யோதிஷம் என்ற ஆறு அங்கங்கள்), நியாயம், மீமாம்ஸை, தர்ம சாஸ்திரம், புராணம், என்ற உபாங்கங்கள் நான்கு, ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம், அர்த்த வேதம் என்ற நான்கு உப வேதங்கள்—ஆகப் பதினெட்டு வித்யைகள். உப புராணங்களைப் புராணத்திலும், வைசேஷிக சாஸ்திரத்தை நியாயத்திலும், வேதாந்தத்தை மீமாம்ஸையிலும், ஸாங்கியம், பாதஞ்ஜலம், பாசுபதம், வைஷ்ணவம் முதலிய சாஸ்திரங்களையும், மஹாபாரத ராமாயணங்களையும் தர்ம சாஸ்திரத்திலும் அடக்கம் செய்து கொள்ள வேண்டும். உபவேதங்கள் நான்கைத் தவிர மற்ற வித்யாஸ்தானங்கள் பதினான்கு என்கிறது இந்த வாக்கியம்

पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्रांगमिश्रिताः ।
वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥

புராணந்யாயமீமாம்ஸா தர்மசாஸ்த்ராங்கமிச்ரிதா: ।
வேதா: ஸ்தாநாநி வித்யாநாம் தர்மஸ்ய ச சதுர்தச ॥

ஆஸ்திகர்களின் சாஸ்திரக்கொள்கை இது.

நாஸ்திகர்களுக்கும் ஆறுவகை சாஸ்திரங்களிருக்கின்றன. மாத்யமிக மதம், யோகாசார மதம், ஸௌத்ராந்திக மதம், வைபாஷிக மதம் என்று புத்த மதத்தில் நான்கு. தேஹாத்மவாதி சார்வாகமதம், தேஹபரிமாணாத்மவாதி திகம்பரமதம்; ஆக இந்த நாஸ்திக சாஸ்திரங்களின் ஆறு வகை பற்றி இந்த சுலோகத்தில் ஏன்

கூறவில்லையென்ருல் இவைகளை வேதங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாததாலும் பரம்பரையாகவாவது புருஷார்த்தங்களுக்கு உபயோகப் படா மலிருப்பதாலும், இங்கே சேர்க்கவில்லை. நேராகவோ மறைமுகமாகவோ மோக்ஷத்தற்கு உபயோகப்பட்டுள்ள சாஸ்திரங்களே இங்கே காட்டப் படடுள்ளன. பதினெட்டு வித்யாஸ்தானங்களுக்கும் வெவ்வேறு பிரயோஜனம் உண்டு.

தர்மத்தையும், பிரஹ்மத்தையும் உரைப்பதாயும், அபௌருஷேயமாயுமுள்ள வாக்யமே வேதம். அது மந்திரம் பிராஹ்மணம என இருவகைப்படும். யாகத்திற்குக் காரணங்களான திரவியம், தேவதைகளைக் கூறுவது மந்திரம். அது ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்று மூன்று விதமானது. நான்கு பாதங்களுடனும், காயத்ரீ முதலிய சந்தஸ்களுடன் கூடிய மந்திரங்களே ருக்குகள். கானத்துடன் கூடிய அந்த ருக்குகளே ஸாமங்களாகும். இவ்விரண்டிற்கும் வேருயுள்ளதே யஜுஸ் பிராஹ்மணமும், விதி, அர்த்தவாதம், இவ்விரண்டிற்கும் வேருனது என்று மூன்று வகை விதிக்கு அர்த்தம், பாவனை என்று பாட்டர்களும், ஏவுதல் என்று பிராபாகரர்களும், இஷ்டஸாதனமாயிருத்தலென்று தார்க்கிகர்களும் கூறுகின்றனர். உத்பத்தி விதி, அதிகார விதி, விநியோக விதி, பிரயோக விதி என்று இவ்விதி நான்கு விதமானது. தேவதை, கர்மஸ்வரூபம் இவற்றை தெரிவிக்கும் விதி உத்பத்தி விதி. பிரயோஜனத்துடன் கூட கர்மாவைத் தெரிவிக்கும் விதிஅதிகாரவிதி. முக்கிய கர்மாவிற்கு அங்கங்களின் ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கும் விதி விநியோக விதி. இம் மூன்று விதிகளும் சேர்ந்த விதியே பிரயோக விதியெனப் படும். நிந்தையையோ, ஸ்துதியையோ லக்ஷணையால் தெரிவித்து விதி வாக்கியத்திற்கு சேஷமாயிருக்கும் வாக்யமே அர்த்தவாதம். இந்த அர்த்தவாதமும் குணவதாம், அனுவாதம், பூதார்த்தவாதம் என்று மூன்று விதம். பிரத்தியக்ஷாதி, விருத்தமாகக் கூறும், ஆதித்யோ யூப: என்பது போன்ற வாக்யமே குணவாதம். பிரத்தியக்ஷாதிகளால் ஸித்தித்த அர்த்தத்தைக் கூறும் அக்னிர் ஹிமஸ்ய பேஷஜம் என்பது போன்ற வாக்கியமே அனுவாதம், பிரத்தியக்ஷாதி பிரமாணங்களால் ஸித்திக்காததாயும் அவற்றுடன் விரோதிக்காத தாயும் உள்ள அர்த்தத்தைக் கூறும், இந்தரோ வ்ருத்ராய வஜ்ரம் உதயச்சத் என்பது போன்ற வாக்கியமே பூதார்த்தவாதம்.

விதி, அர்த்தவாதம் இவ்விரண்டிற்கு வேருயுள்ளது வேதாந்த வாக்கியம். இது கர்மாவை தெரிவிக்காததால விதி அன்று. ஸ்வப்ரகாச பிரஹ்மத்தைத் தெரிவிப்பதாலும், விதிசேஷமாய் இல்லாமலிருப்பதாலும் அர்த்தவாதமும அனறு.

அதர்வண வேதம் யாகத்தில் உபயோகமாகாவிடினும் சாந்திக, பௌஷ்டிக, மாரணம் முதலிய கர்மாக்களைக் கூறுகினறது. இங்ஙனம் கர்மகாண்ட ஞானகாண்ட வடிவமே வேதம். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களுககும் வேதம் காரணமாக இருக்கிறது.

ஆறு அங்கங்களின் பிரயோஜனம்:—வேதங்களின் உதாத்தம், அநுதாத்தம், ஸ்வரிதம் ஆகிய ஸ்வரங்களையும், வர்ணங்களைச் சரியாக உச்சரிக்கும் விதத்தையும் தெரிவிப்பது சிக்ஷை. வேத மந்திரங்களை ஸ்வரம்தவருகவும், உச்சாரணம் குறைந்தும் அத்யயனம் செய்தால் பயனை அளிக்காமலிருப்பதுமன்ப் பல கெடுதல் களும் ஸம்பவிக்கும் சிக்ஷை முதலாவது வேதாங்கமாகும். பாணினி பகவான் எல்லா வேதத்திற்கும் பொதுவாயிருக்கும்படி ஒரு சிக்ஷை எழுதியிருக்கிருர். இவ்விதம் ஸ்ரீ வியாஸரும், ஸ்ரீ யாஜ்ஞவல்க்ய மஹரிஷியுங் கூட சிக்ஷை எழுதியிருக்கிருர். (தொடரும்)

ஃ

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னாகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகளின் அனுவாதத்துடன் கூடியது

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

महोक्षः खट्वाङ्गं परशुरजिनं भस्म फणिनः
कपालं चेतीयत्तव वरद तंत्रोपकरणम् ।
सुरास्तां तामृद्धिं दधति तु भवद्भ्रप्रणिहितां
नहि स्वात्मारामं विषयमृगतृष्णा भ्रमयति ॥ ८ ॥

மஹோக்ஷ: கட்வாங்கம் பரசுரஜினம் பஸ்ம பணின: |
கபாலம் சேதீயத்தவ வரத தந்த்ரோபகரணம்
ஸுராஸ்தாம் தாம்ருத்திம் தததிது பவத்ப்ருப்ரணிஹிதாம்
நஹி ஸ்வாதமாராமம் விஷய ம்ருகத்ருஷ்ணு ப்ரமயதி ‖ 8

அவதாரிகை :—இவ்விதம் நாஸ்திகர்களின் பூர்வபக்ஷத்திற்கு ஸமாதானம் கூறி எல்லா ஆஸ்திக சாஸ்திரங்களுக்கும் பரமேச்வர ஸ்வரூபத்தை அடையச் செய்வதிற்றான் தாத்பர்யமென்று சொல்வது மூலமாய் பரமேச்வர ஸ்வரூபம் விளக்கப்பட்டது. இப்போது, "पदेत्वर्वाचीने" - என்று முற்கூறியபடி மங்கள மூர்த்தமாகிய ஸகுண பரமேச்வரனைத் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—वरद - வரத்தை அளிப்பவனே?, महोक्षः - கிழக் காளைமாடும், खट्वाङ्ग - கட்டுவாங்கமென்ற ஆயுதமும், परशुः - கோடாரியும், आजिनं - தோலும், भस्म - திருநீறும், फणिनः - ஸர்ப்பங்களும், कपालंच - மண்டையோடும், इतीयत् - இந்த ஏழும்தான், तव - உமக்கு तन्त्रोपकरणं - குடும்பம் நடத்த ஸாதனம், तु - ஆனால், सुराः - தேவர்கள், भवद् - प्रणिहितां - உம்புருவங்களின் அசைவுமாத்திரத்தால் ஆவிர்பவித்த, तांतां - மிக உயர்ந்த அந்தந்த, समृद्धिं - ஐச்வர்யத்தை, दधति - வஹிக்கின்றனர். (அடைகின்றனர்), हि - ஏனெனின்?, विषयमृगतृष्णाः - சப்தாதி விஷயங்களாகும் கானல்நீர், स्वात्मारामं - தன் ஆத்மாவினிடம் ரமிக்கும் தத்துவஞானியை, न भ्रमयति - மயக்காதன்றோ?

கருத்துரை :—பரமேச்வரனிடம் காளைமாடு முதலிய ஸாதனங்கள் தான் உண்டு. அவர் தன் குடும்பத்தை ஸம்ரக்ஷணம் பண்ண வேறு உபகரணங்கள் இல்லாதவர். மிக தரித்திரராகிய பரமேச்வரன் பக்தர்களின் பூஜை முதலியவற்றால் ஸந்தோஷமடைந்தாலும் பக்தர்களுக்கு எதைக் கொடுப்பார் என்று நினைக்கலாகாது

ஏனெனில்? ப்ருஹ்மாதி தேவரனைவரும் அப்பரமேச்வரனை ஆராதனம் பண்ணி அவரது அனுக்ரஹ மூலமாய் மிகச் சிறந்த ஐச்வர்யத்தை அடைந்துள்ளனரன்றோ? பரமேச்வரன் மிக தரித்திரனுயிருந்தாலும், அவர் பக்தர்கள் அவரது கிருபையால் ஐச்வர்யசாலிகளாயிருக்கிறார்கள் என்ற விசேஷத்தை, து - என்ற பதம் விளக்குகிறது. பிறரை தனிகர்களாகச் செய்வோர் தாமும் மிக தனிகராகவே உலகில் காண்பதால் பரமேச்வரன் உண்மையில் தரித்திரரல்லவென்பது தெளிவாகிறது. தேவர்களை ஐச்வர்யவான்களாக அருள்புரியும் பரமேச்வரன் கிழக்காளை முதலிய ஸாதனங்களுடன் ஏழை வேஷம் ஏன் போடுகிறார் என்றால் பரமேச்வரன் ஸர்வக்ஞன் நித்யமுக்தன் நிரதிகயானந்த ஸ்வரூபீ அவாப்தஸமஸ்த காமனுமானதால் சப்த ஸ்பர்சாதிகளான விஷயங்களை விரும்புவதில்லை. ஞானியாய் ஜீவன் முக்தனுய் ஆத்மாராமனுயுள்ள ஜீவனும் கூட சப்தாதி விஷயங்களை கானல் நீராக மதித்து அவற்றில் மயக்கமடைவதில்லையென்றால் பரமேச்வரனைப் பற்றிக் கூற வேண்டியதென்னவிருக்கிறது? இதனால் பரமேச்வரனை தரித்திரனென்று சொல்ல முடியாது. எல்லையற்ற ஐச்வர்யமுள்ளவரே அப்பரமேச்வரன். ஆனாலும் பரமவைராக்யசாலியானதால் அவ்வைச்வர்யத்தைத் தாம் அனுபவிக்க விரும்புவதில்லை. மற்ற தேவர்கள் ஐச்வர்யத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாயிருப்பதால் அனுக்ரஹ மூலமாக அவர்களுக்கு ஐச்வர்யத்தை அளிக்கிறார். விஷ்ணு முதலிய தேவர்களுக்கு ஈச்வரத்வம் பரமேச்வரானுக்ரஹத்தால் தான் ஏற்பட்டது. ஸ்வபாவமாய் இல்லை. பரமேச்வரனுக்கோ ஐச்வர்யம் ஸ்வபாவஸித்தமானது. இதனாலேயே ஆடம்பரத்தில் அவர் பிரியப்படாமல் காளைமாடு, தோல், முதலிய ஸாதனங்களுடன் வைராக்யத்தை பிரகடனம் பண்ணுகிறார். நற்குலத்தில் பிறந்து பரம்பரை பணக்காரனுயுள்ள ஒரு பிரபுவும் கூட ஆடம்பர வாழ்க்கையில் பிரியப்படாமல் உலகத்தில் இருக்கவில்லையா? இதனாலேயே மஹாகவி ஸ்ரீ காளிதாஸன், एकैश्वर्ये स्थितोपि प्रणतबहुफलेयः स्वयं कृत्तिवासाः- என்று பரமேச்வரனை வர்ணித்தான். ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரவர்களும்

> आलेपनं भसितयावसतिःश्मशान-
> मस्थीनि ते सततमाभरणानि सन्तु ।
> निह्नोतुमीशः निखिलश्रुतिसारसिद्ध-
> मैश्वर्यमम्बुजभुवोपि न च क्षमस्ते ॥

என்று பரமேச்வரனுக்கு ஐச்வர்யம் ஸ்வாபாவிகமென்பதை கூறியிருக்கிறார்கள். விருஷபாரூடராயும், கட்டுவாங்கம், பரசு, ஸர்ப்பங்கள் கபாலம் இவற்றை நான்கு கைகளிற் வைத்துக் கொண்டுள்ளவரும், தோலை அணிந்தவராயும், விபூதியை பூசிக் கொண்டுள்ளவராயும், தேவியுடன் கூடியனவராயும் பரமேச்வரனை பக்தர்கள் உபாஸிக்க வேண்டுமென்பது இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் புருஷன், பிரதானம், மஹத்தத்துவம், அஹங்காரம்,

தன்மாத்திரை, இந்திரியங்கள், பூதங்கள் இவ்வேழும் விருஷபாதி ஸ்வரூபமாயிருந்து கொண்டு பரமேச்வரனை உபாஸிப்பதாக ஆகம சாஸ்திரங்களின் ஸித்தாந்தம். தவிர மூவுலகும் பரமேச்வரனுடைய குடும்பமாகும், जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरौ - என்ற படிக்கு எல்லா உலகத்திற்கும் பிதாவான பரமேச்வரன் தன் குடும்பமாகும் இவ் வுலகை யெல்லாம் பரிபாலனம் பண்ணுவதற்காக இந்த தத்துவங் களையே உபகரணமாக வைத்துக் கொண்டு இருக்கிருர் என்று உண்மை கருத்து.

ध्रुवं कश्चित्सर्वं सकलमपरस्त्व वमिदं
परो ध्रौव्याध्रौव्ये जगति गदति व्यस्तविषये।
समस्तेऽप्येतस्मिन्पुरमथन तैर्विस्मित इव
स्तुवञ्जिहेमि त्वां न खलु ननु धृष्टा मुखरता ॥ ९ ॥

த்ருவம் கஶ்சித்ஸர்வம் ஸகலம பரஸ்த்வ த்ருவமிதம் |
பரோத்ரௌவ்யாத்ரௌவ்யே ஜகதி கததி வ்யஸ்தவிஷயே
ஸமஸ்தேப்யே தஸ்மின் புரமதன தைர்விஸ்மித இவ
ஸ்துவன் ஜிஹ்ரேமி த்வாம் நகலு நநு த்ருஷ்டா முகரதா ||

அவதாரிகை:—இங்ஙனம், ஸ்தோத்திரத்திற்கு விஷயரான பரமேச்வரனுடைய ஸகுண நிர்குணஸ்வரூபம் இரண்டும் நிரூபிக்கப் பட்டது. இப்போது ஸ்தோத்திரம் பண்ண வேண்டிய விதத்தைக் கூறித் துதிக்கிருர்.

பதவுரை:—पुरमथन! - முப்புரமெரித்தவனே!, कश्चित् - ஒருவன் ध्रुवं - எல்லா உலகத்தையும், इदं - நித்தியமென்பதாகவும், अपरस्तु - வேருெருவன், इदं - இந்த, सकलं - உலகத்தை எல்லாம், अध्रुवं - அநித்திய மென்பதாகவும், परः - மற்ருெருவன், समस्तेपि - அனைத்து மாகிய, एतस्मिन् - இந்த, जगति - உலகில், ध्रौव्याध्रौव्ये - நித்தியத்வா நித்தியத்வங்கள், व्यस्तविषये - வெவ்வேறு வஸ்துக்களின் தர்மங்கள் எனவும், गदति - சொல்லுகிருன், तैः - அவ்வசனங்களால், विस्मित इव - ஆச்சரியத்தை அடைந்தவன் போன்று, त्वां - உன்னை, स्तुवन् - ஸ்தோத் திரம் செய்கின்றவனுய் கொண்டு, नजिह्रेमि - வெட்கப்படுகிறேனில்லை, खलुः - ஏனெனின், मुखरता - வாயாடியாயிருப்பது, धृष्टाननु - வெட்கம் கெட்டதன்ருே,

கருத்துரை:—ஸாங்கியம், பாதஞ்ஜலயோகம் இவ்விரு மதத் தினர் இவ்வுலகமெல்லாம் உற்பத்திநாசமற்றதென்று கூறுகின்ற னர். அஸத்திற்கு உற்பத்தியும், ஸத்துக்கு நாசமும் ஸம்பவிக்கா ததால் வெளிப்படுதலும் ஒடுங்குதலும் தான் உத்பத்தி நாசபதங் களுக்கு அர்த்தம். இவ்வுலகங்களை வெளிப்படுத்துவதிலும், ஒடுக்கு வதிலும்தான் பரமேச்வரன் கர்த்தாவாவான். உத்பத்தி நாசங்களைச் செய்வதில் அவன் கர்த்தாவில்லை. இது ஸத்கார்யவாதிகளின் முதலாவதுபக்ஷம்.

புத்த மதத்தினர் இவ்வுலகமெல்லாம் க்ஷணிகமென்று கூறு கின்றனர். ஸத்து ஸ்திரமாயிருக்க முடியாது. பிரயோஜனக் கார்யத்தை உண்டுபண்ணுவதே ஸத்து. கார்யம் எல்லாம் ஒரே க்ஷணத்திலுண்டாகி அடுத்த க்ஷணத்தில் அஸத்தாகி விடுகிறது. விஞ்ஞானமும் க்ஷணிகமேயாகும். க்ஷணிக விஞ்ஞானதாரையே பர மேச்வரனெனப்படும். எனவே அஸததின் உத்பத்திக்குப் பரமேச் வரன் கர்த்தாவேயன்றி ஸத்து ஸ்திரமாக ஆவதற்கு அவர் கர்த்தா வில்லை. இது இரண்டாவது பக்ஷம். இவ்விரு பக்ஷங்களையும் ஸஹிக் காததார்க்கு பக்ஷம் மூன்ருவது தார்க்கிகர்கள் சில பதார்த்தங்களை நித்தியமென்றும் சிலவற்றை அநித்தியமென்றும் கூறுகின்றனர். ஆகாசம், காலம், திக்கு, ஆத்மா. பிருதிவீ ஜலதேஜஸ்வாயூக்களின் பரமாணுக்களும் நித்தியம், மற்ற கார்ய பதார்த்தங்கள்யாவும் அனித்திய மென்று கூறுகின்றனர். அனித்திய வஸ்துக்களுக்குத் தான் உற்பத்தி நாசங்களை பரமேச்வரன் செய்கின்ருர். நித்திய வஸ்துக்களுக்கில்லை என்கிருர். இது மூன்ருவது பக்ஷம் இம்மூன்று மதங்களும் த்வைதத்தை அங்கீகரிப்பதால் அத்விதீய ஸச்சிதானந்த பரமசிவஸ்வருபத்தைச் சிறிதும் ஸ்வர்சீய்வது இல்லை. எனவே த்வைதோபாதியுடன் கூடிய ஸகுணேச்வரனுடைய ஐச்வர்யம் மிக அற்பமாயிருப்பதால், அத்தகைய பரமேச்வரனைத் துதி செய்வது வெட்கத்திற்குக் காரணமே யாகும். அம்மூன்று மதவாதிகளும் த்வைதோபாதியுடன் கூடினதும், அல்பமானஐச்வர்யமுள்ளது மான ஸகுணேச்வரனை ஏன் துதிக்கிருர்களென்று அவர்களிடம் ஆச்சரியங்கொள்கிறேன். உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு மயங்கிவிட்டால், மற்றவர் பரிஹாஸத்தையும் லக்ஷ்யம் செய்ய மாட்டானென்பது போல் நானும், அம்மதவாதிகளின் துதியைகண்டு ஆச்சரியமடைந்து இவன துதிக்க அறியாதவ னென்று மற்றவர் பரிஹஸிப்பதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் உம்மை துதிக்கிறேன். வாயாடியாயிருந்தால் வெட்கம் தெரியா தல்லவா? ஆகையால் த்வைதோ பாதியுடன் கூடிய பரமேச்வரனை துதிப்பதுதான் வெட்கத்திற்கு காரணம். அத்வைத பரமேச்வரனை துதிப்பது வெட்க காரணமில்லை. எனவே அத்வைத ஸச்சிதாநந்த பரமேச்வரனையே அனைவரும் துதிக்கவேண்டும். (தொடரும்)

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னாகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

तवैश्वर्यं यत्नाद्यदुपरि विरिंचिर्हरिरधः
परिच्छेत्तुं यातावनलमनलस्कन्धवपुषः ।
ततो भक्तिश्रद्धाभरगुरुगृणद्भ्यां गिरिश यत्
स्वयं तस्थे ताभ्यां तव किमनुवृत्तिर्न फलति ॥ १० ॥

தவைஶ்வர்யம் யத்நாத் யதுபரி விரிஞ்சிர் ஹரிரத:
பரிச்சேத்தும் யாதாவனலமனல ஸ்கந்தவபுஷ: |
ததோ பக்தி ஶ்ரத்தா பரகுரு க்ருணத்ப்யாம் கிரிஶ யத்
ஸ்வயம் தஸ்தே தாப்யாம் தவ கிமனுவ்ருத்திர் நபலதி ॥ 10

அவதாரிகை:—இப்படி ஒன்பது சுலோகங்களால் ஸ்தோத்திர ஸாதனங்களைக் கூறி, ஸ்தோத்திரம் செய்யத் தொடங்கும்போது, மிகவும் சக்தி வாய்ந்த ஹரி ப்ரம்மா ஆகியவர்கள்கூடப் பரமேச்வரனுடைய அநுக்ரஹத்தால்தான் பரமேச்வரனை அடைந்ததாகச் சொல்லி ஈச்வரனுடைய முடிவில்லாப் பெருமையை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பதவுரை—गिरिश - கைலாஸவாஸனே? अनलस्कन्धवपुषः - அக்நி ஸ்தம்ப உருக்கொண்ட, तव - உமது, ऐश्वर्यं - மஹிமையை, परिच्छेत्तुं - அளந்து அறிவதற்காக, विरिञ्चिः - பிரஹ்மதேவன், उपरि - மேல் (முடியை) நோக்கியும், हरिः - மஹாவிஷ்ணு, अधः - கீழ் (அடியை) நோக்கியும், यत्नात् - முழுப் பிரயத்தனத்துடன், यातौ - சென்றார்கள் என்ற, यत् - யாதொரு காரணத்தால், अनलं - (அளந்தறிய) சக்தியற்றவர்களானார்கள். ततः - பிறகு, भक्तिश्रद्धाभरगुरुगृणद्भ्यां - பக்தி சிரத்தையுடன் உயர்ந்த முறையில் துதி செய்தவர்களான, ताभ्यां - அவ்விருவர்களுக்கும், स्वयं तस्थे - அவர்கள் முயற்சியின்றித் தாமாகவே அவர்கள் முன் பிரகாசித்தீர். (तत् - அதனால்) तव - உம்முடைய, अनुवृत्तिः - பஜனை செய்வது, किं न फलति - எதைத்தான் கொடுக்காது? (எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும்)

கருத்துரை:—ஹே பரமேச்வரனே? உன் பாதாரவிந்த ஸேவை எதைத்தான் கொடுக்காது? உன் ஸாக்ஷாத்காரமும் உன் ஸேவையால்தான் ஸித்திக்கும். உன்னை ஸேவிக்காவிட்டால் உன் ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகாது. முன்பு பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் தங்களுக்குள்

உயர்ந்தவர்கள் யாரென்ற விஷயமாகச் சண்டையிடவே, அவர்களது அஹம்பாவத்தை அகற்றுவதற்காக அடி முடியற்றதும், பத்துத் திக்குகளை வியாபித்ததுமான தேஜஸ் ரூபத்துடன் நீர் ஆவிர் பவித்தீர். உமது தேஜோரூபத்தை அளந்து தெரிந்து கொள் வதற்காகத் திருமுடியை நோக்கி பிரஹ்ம தேவரும் திருவடியை நோக்கி மஹாவிஷ்ணுவும் சென்றூர்கள். அவர்களால் உமது அடி முடியைக் காணமுடியவில்லை. உமது ஸ்தூல ரூபத்தையே அளந் தறிய முடியவில்லையென்றால் உமது ஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபத்தை அறிய முடியாதென்பதைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமா? தவிர மஹா மஹிமை வாய்ந்த பிரஹ்ம விஷ்ணுக்களாலேயே உன் ஸ்வரூபம் காண முடியவில்லை என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? உன்னிடம் பக்தி சிரத்தை இல்லாமல் அஹங்காரத் துடன் கூடியிருந்ததால்தான் முதலில் உன் ஸ்வரூபம் உணர முடியாம லிருந்தது. பின்னர் மனம் வாக்குக் காயங்களால் உன்னிடம் பக்தி செலுத்தி உன்னைத் துதிக்கும் காலத்தில், கருணைக் கடலான நீர் தாமே உம் ஸ்வரூபத்தை அவ்விருவர்களுக்கும் காட்டி அனுக்ரஹித் தீர். எனவே பிரஹ்மா விஷ்ணுக்களும் உமக்கு ஸேவை செய்ததா லேயே உம்மை ஸாக்ஷாத்கரித்தனர் என்றால் மற்றவர்களுக்குக் கேட்க வேண்டுமா? உன் ஸேவை உன் ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் உண் டாக்குமானல், வேறெதைத் தான் உண்டுபண்ணாது? (தொடரும்)

21

पुष्पदन्तकृत

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

अयत्नादापाद्य त्रिभुवनमवैरव्यतिकरं
दशास्यो यद्बाहूनभृत रणकण्डूपरवशान् ।
शिरःपद्मश्रेणीरचितचरणाम्भोरुहबलेः
स्थिरायास्त्वद्भक्तेस्त्रिपुरहर विस्फूर्जितमिदम् ॥ ११ ॥

அயத்னதாபாத்ய த்ரிபுவனமவைரவ்யதிகரம்
தஶாஸ்யோ யத்பாஹூனப்ருத ரணகண்டு பரவஶான் ।
ஶிரः பத்மஶ்ரேணீ ரசித சரணம்போருஹ பலே:
ஸ்திராயாஸ்த்வத் பக்தே: த்ரிபுரஹர விஸ்பூர்ஜிதமிதம் ॥ 11

அவதாரிகை :—ராக்ஷஸனாகிய ராவணனுக்கும் பரமேச்வரன் அனுக்ரஹம் புரிந்ததைக் காட்டுபவராய்த் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை :—त्रिपुरहर - முப்புரமெரித்தோனே? दशास्यः - ராவணன் त्रिभुवनं - மூன்று உலகங்களையும், अयत्नात् - பிரயத்தனமின்றியே, अवैरव्यतिकरं - விரோதமில்லாததாக, आपाद्य - செய்து, रणकण्डूपरवशान् - யுத்தத் தினவு கொண்டவைகளான, बाहून् - இருபது கைகளையும், अभृत - தரித்தானென்பது, यत् - யாதொன்று உண்டோ, इदं, இது शिरः पद्मश्रेणीरचितचरणांभोरुहबलेः - தன் சிரஸ்களாகிற தாமரை மலர்களை உமது திருவடியின் பூஜைக்குரியவையாகச் செய்த, स्थिरायाः - திடமான, त्वद्भक्तेः - உம்மிடம் வைத்த பக்தியின், विस्फूर्जितं - பயனாகும்.

கருத்துரை :—ஹே பரமேச்வரனே! ராவணன் தனது ஒன்பது தலைகளையும் கொய்து உமது சரணாரவிந்தங்களில் மலர்களாக அர்ப்பணம செய்து திடமான பக்தி செலுத்தினான். அதனால்தான், சத்துரு இல்லாமல் மூவுலகத்திற்கும் அதிபதியாகவும், மஹாபராக்கிரம முள்ளவனாயுமிருந்தான். உமது பக்தியின் மஹிமையை என்னென்று கூறுவது? ராவணனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கேள்வியுற்ற மாத்திரத்திலேயே இந்திராதிகளும் கூடத் தம் கர்வத்தை நழுவ விட்டு வேலைக்காரர்களாக ஆகிவிடுகின்றனர். எனவே ஓரிடத்திலும் ராவணனுக்கு யுத்தமே உண்டாகவில்லை. ராவணனுடன் போர் புரியக் கூடிய வீரன் ஒருவனுமில்லை. இதனால் ராவணனுடைய கைகள் யுத்தத்தில் தினவு கொண்டே எப்போதும் இருக்கின்றன. இவ்விஷயத்தை, अयत्नात् रणकण्डूपरवशान् - என்ற விசேஷணங்கள் கூறு

கின்றன. பரமேச்வரனிடம் செலுத்திய பக்தி விசேஷத்தாலேயே ராவணன் மிக பராக்கிரமசாலியாயும் ஸர்வலோகத்துக்கும் அதிபதியாகவும் பிரகாசித்தான் என்று கருத்து.

अमुष्य त्वत्सेवासमधिगतसारं भुजवनं
बलात्कैलासेऽपि त्वदधिवसतौ विक्रमयतः ।
अलभ्या पातालेऽप्यलसचलिताङ्गुष्ठशिरसि
प्रतिष्ठा त्वय्यासीद्ध्रुवमुपचितो मुह्यति खलः ॥ १२ ॥

அமுஷ்ய த்வத்ஸேவா ஸமதிகத ஸாரம் புஜவனம்
பலாத் கைலாஸேபி த்வததிவஸதௌ விக்ரமயத :
அலப்யா பாதாலேப் யலஸ சலிதாங்குஷ்ட ஶிரஸி
ப்ரதிஷ்டா த்வய்யாஸீத் த்ருவமுபசிதோ முஹ்யதி கல: ॥ 12

அவதாரிகை :—இவ்விதம் ராவணனுக்கும் பக்தி வசத்தால் அருள் புரிந்ததைக் கூறி, கர்ம வசத்தால் தண்டித்ததைக் கூறுபவராய்த் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை :—(हे भगवन् - ஓ பகவானே?), त्वत्सेवासमधिगतसारं - உமது ஸேவையால் மிகுந்த பலத்தை அடைந்த, भुजवनं - தன் கைகளின் வரிசையை, बलात् - முழுபலத்துடன், त्वदधिवसतौ - உம்முடைய வாஸஸ்தானமாகிய, कैलासेऽपि - கைலாஸ மென்னும் பர்வதத்திடமே विक्रमयतः - (செலுத்திய) காண்பித்த - अमुष्य - அந்த ராவணனுக்கு, त्वयि - நீர், अलसचलिताङ्गुष्ठसिरसि - கால் பெருவிரல் நுனியைச் சிறிது அழுத்தி ஊன்றிய போது, पातालेपि - பாதாளமென்னும் கீழுலகத்திலும் கூட, प्रतिष्ठा - இருப்பதற்கு இடம், अलभ्या - அரிதாக, आसीत् - ஆயிற்று. उपचितः - ஐச்வர்யத்தால் அகம்பாவத்துடன் வளர்ந்த, खलः - துஷ்டன், मुह्यति - மயக்கமுறுகிறான் இது, ध्रुवं - நிச்சயம்.

கருத்துரை :—ஓ பகவானே? உமது அநுக்ரஹத்தால் பராக்கிரமத்தையும், ஐச்வர்யத்தையும் அடைந்த ராவணன் உமது அனுக்ரஹத்தை மறந்து உம்மிருப்பிடமாகிய கைலாஸத்தையே பிடுங்கி லங்கைக்குக் கொண்டு போக எண்ணி இருபது கைகளாலும் அதை அசைக்கவே, பயமடைந்த பார்வதீ தேவியின் பிரார்த்தனையின் பேரில் நீர் உமது திருவடி பெருவிரல் நுனியைக் கீழே கொஞ்சம் அழுத்தின மாத்திரத்தில் பலத்தை யெல்லாம் இழந்து பாதாள லோகத்திலும் இடம் கிடைக்காமல் தவித்தான். உமது பராக்கிரமத்தை என்னென்று வருணிப்பது! ராவணன் தனக்கு அருள் புரிந்த பரமேச்வரனையே ஏன் மறந்தான் என்றால் மகா துஷ்டனானதால் பரமேச்வரனை மறந்து நன்றி கெட்டவன் ஆனான். தம் ஐச்வர்யத்துக்கும், பராக்கிரமத்திற்கும் காரணமானவரையே மறப்பது (செய்நன்றி மறத்தல்) கர்வங்கொள்வது மூர்க்கரின் ஸ்வபாவம் அன்றோ?

यदृद्धिं सुत्राम्णो वरद परमोच्चैरपि सती-
मधश्चक्रे बाणः परिजनविधेयत्रिभुवनः ।
न तच्चित्रं तस्मिन्वरिवसितरि त्वच्चरणयो-
र्न कस्या उन्नत्यै भवति शिरसस्त्वय्यवनतिः ॥ १२ ॥

யத் ருத்திம் ஸுத்ராம்ணோ வரத பரமோச்சைரபி ஸதீம் |
அதஶ்சக்ரே பாண: பரிஜன விதேய த்ரிபுவன:
ந தச்சித்ரம் தஸ்மின் வரிவஸிதரி த்வச் சரணயோ:
ந கஸ்யா உன்னத்யை பவதி ஶிரஸஸ் த்வய்யவநதி: ॥ 13

அவதாரிகை:—இவ்விதம் பரமேச்வரனிடம் தன் பெருமையைக் காட்டிய ராவணன் சிறுமையடைந்ததைக் கூறி இப்போது பரமேச்வரனிடம் பணிவு காட்டிய பாணாஸுரன் உயர்வு அடைந்ததைக் கூறுகின்றார்.

பதவுரை:—वरद - வரங்களை வாரி வழங்குபவனே! परिजनविधेयत्रिभुवनः - தன் வேலைக்காரர்களால் மூவுலகையும் வசம்செய்த, அல்லது தன் வேலையாட்களாக மூவுலகங்களைச் செய்த, बाणः - பாணாஸுரன் सुत्राम्णः - இந்திரனுடைய, परमोच्चैस्सतीं - மிக மேன்மையுள்ளதான, ऋद्धिमपि - ஐச்வர்யத்தையும் கூட, अधश्चक्रे - அல்பமானதாகச் செய்துவிட்டான், यत् - என்பது யாதொன்றுண்டோ, तत् - அது, त्वच्चरणयोः - உங்கள் சரணங்களை, वरिवसितरि - நமஸ்கரித்த அல்லது பூஜித்த, तस्मिन् - அந்த பாணாஸுரனிடம், ஏற்பட்டது. न चित्रं - ஆச்சரியமில்லை, त्वयि - உம்மிடத்தில் (செய்த), शिरसः - தலையின், अवनतिः - வணக்கமானது, कस्यै उन्नत्यै - எப்படிப்பட்ட மேன்மையைத் தான் கொடுப்பதாக, न भवति - ஆகாது.

கருத்துரை:—பரமேச்வரனிடம் பணிவு காட்டிப் பக்தி செலுத்திய தன் பயனாக பாணாஸுரன் பராக்கிரமசாலியாகவும் இந்திரனின் மூவுலகாதிபத்ய மென்ற ஐச்வர்யத்தையும் அல்பமானதாகச் செய்தடைந்தவனாயும் பிரகாசித்தான். இதில் ஆச்சரியமில்லை. பரமேச்வர பக்திக்குப் பிரயோஜனம் அளவிட முடியாமலிருப்பதால், பாணன் அடைந்த பிரயோஜனம் மிகக் கொஞ்சமேயாகும். பரமேச்வரன் விஷயத்தில் தலை வணங்கினால் எங்கும் எப்போதும் உன்னதி பெறலாம். பரமேச்வர நமஸ்காரம் மோக்ஷ பரியந்தம் பிரயோஜனத்தை அளிக்கும். எனவே பாணாஸுரன் பெற்ற பிரயோஜனம் மிகக் கொஞ்சம் தான். இதனால் பரமேச்வரன் ஸர்வோத்கிருஷ்டரென்றும், மஹாமஹிமை பொருந்தியவரென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

(தொடரும்)

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னுகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

अकाण्डब्रह्माण्डक्षयचकितदेवासुरकृपा-
विधेयस्यासीद्यस्त्रिनयन विषं संहृतवतः ।
स कल्माषः कण्ठे तव न कुरुते न श्रियमहो
विकारोऽपि श्लाघ्यो भुवनभयभङ्गव्यसनिनः ॥ १४ ॥

அகாண்ட ப்ரஹ்மாண்ட க்ஷயசகித தேவாஸுரக்ருபா
விதேயஸ்யாஸீத் யஸ்த்ரிநயன விஷம் ஸம்ஹ்ருதவத: ।
ஸ கல்மாஷ: கண்டே தவ ந குருதே ந ஶ்ரியமஹோ
விகாரோऽபி ஶ்லாக்ய: புவனபய பங்கவ்யஸனின: ॥ 14 ॥

அவதாரிகை:—இப்போது காலகூட விஷபக்ஷணத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—त्रिनयन - முக்கண்ணனே? अकाण्डब्रह्माण्डक्षयचकितदेवासुरकृपाविधेयस्य - அகாரணமாயுதித்த மஹாப்பிரளயத்தால் அச்சங்கொண்ட தேவாஸுரர்மீது வைத்த தயைக்கு வசப்பட்டவரும், विषं - கால கூட விஷத்தை संहृतवतः - விழுங்கினவருமான तव - உமது कण्ठे - கழுத்தில், यः - எந்த, कल्माषः - களங்கம், आसीत् - உண்டாயிற்றே, सः - அந்தக் களங்கம், श्रियं - அழகை, न कुरुते न - உண்டு பண்ணாமல் இல்லை. अहो - ஆச்சரியம், भुवनभयभङ्गव्यसनिनः - எல்லா ஜனங்களின் அச்சமொழிப்பதில் கவலையுள்ளவனுக்கு, विकारोऽपि - தோஷமும், श्लाघ्यः - கொண்டாடத் தக்கதன்றோ!

கருத்துரை:—ஒ பகவானே? பாற்கடலைக் கடையுங்காலத்தில் திடீரென்று தோன்றிய விஷஜ்வாலையால் அஞ்சியோடித் தங்களைச் சரண் புகுந்த தேவர் அஸுரர் ஆகியவர்களிடம் கருணை செலுத்தி அக்காலகூட விஷத்தைப் பானம் பண்ணினீர். மற்றத் தேவர்களால் அவ்விஷத்தை அடக்கவும் தடுக்கவும் முடியவில்லை. மற்றவர் ஒருவராலும் செய்யமுடியாத விஷபானத்தை நீர் இவ்வுலகத்தை எல்லாம் காப்பதற்காகச் செய்தீர். அது ஒரு களங்கம்போல் உமது கழுத்தில் ஏற்பட்டது. உலக ஸம்ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்ட அந்தக் களங்கமும் ஓர் ஆபரணம்போல உமக்கு அழகாகவே இருக்கின்றது. உலகத்திற்கு உபகாரம் செய்வதிலேயே நோக்கங்கொண்ட ஒருவனுக்கு எவ்வளவு பெரிய தோஷம் நேர்ந்தபோதிலும்

அது பெருமைக்குரியதேயன்றி நிந்தைக்குரியதன்று அல்லவா? இதனாலேயே நீர் நீலகண்டன் என்ற திருநாமம் பெற்றீர். ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதரும் இவ்விஷயத்தை இவ்வாறு வர்ணிக்கிறார்:

गंगा धृता न भवता शिव पाविनीति नास्वादितो मधुर इत्यपि कालकूटः ।
संरक्षणाय जगतां करुणातिरेकात् कर्मद्वयं कलितमेतदनन्यसाध्यम् ॥

கங்கா த்ருதா ந பவதா ஶிவ பாவிநீதி நாஸ்வாதிதோ மதுர இத்யபி காலகூட: ।
ஸம்ரக்ஷணாய ஜகதாம் கருணாதிரேகாத் கர்மத்வயம் கலிதமேதத் அநந்ய ஸாத்யம் ॥

असिद्धार्था नैव क्वचिदपि सदेवासुरनरे
निवर्तन्ते नित्यं जगति जयिनो यस्य विशिखाः ।
स पश्यन्नीश त्वामितरसुरसाधारणमभूत्
स्मरः स्मर्तव्यात्मा न हि वशिषु पथ्यः परिभवः ॥ १५ ॥

அஸித்தார்த்தா நைவ க்வசிதபி ஸதேவாஸுர நரே
நிவர்த்தந்தே நித்யம் ஜகதி ஜயிநோ யஸ்ய விஶிகா: ।
ஸ பஶ்யந்நீஶ த்வாம் இதரஸுரஸாதாரண மபூத்
ஸ்மர: ஸ்மர்த்தவ்யாத்மா ந ஹி வஶிஷு பத்ய: பரிபவ: ॥ 15 ॥

அவதாரிகை:—இப்போது காமனைக் கண்ணால் எரித்ததைக் கூறித் துதிக்கின்றான்.

பதவுரை:—ईश - இறைவனே, यस्य - எவனுடைய जयिनः - ஜயிக்கிறதே இயற்கையாயமைந்த विशिखाः - பாணங்கள், सदेवासुरनरे - தேவர்கள் அஸுரர்கள் மனிதர்களுடன் கூடிய, जगति - மூன்றுலகத்தில், क्वचिदपि - ஓரிடத்திலும், असिद्धार्थाः - பிரயோஜனத்தை அடையாமல் அல்லது வியர்த்தமாக, नित्यं - எப்போதும், नैवनिवर्तन्ते - திரும்பவே மாட்டாவோ, सः - அத்தகைய, स्मरः - காமன், त्वां - உம்மை, इतरसुरसाधारणं - மற்றத் தேவர்களுக்கொப்பாக, पश्यन् - பார்த்து (நினைத்து), स्मर्तव्यात्मा - நினைவில்மட்டும் உடம்புடையவனாய், अभूत् - ஆனான். हि - ஏனெனின், वशिषु - ஜிதேந்திரியர்களான புருஷர்களிடம் (செய்யும்) परिभवः - அவமானமானது. न पथ्यः - ஹிதகரமாகாதன்றோ?

கருத்துரை:—ஓ பரமேச்வரனே? எந்த மன்மத பாணங்கள் தேவர் அஸுரர் மனிதர் நிரம்பிய மூவுலகத்திலும் ஓரிடத்திலாவது கார்யத்தைப் பூர்த்தி செய்யாமல் வியர்த்தமாகத் திரும்ப மாட்டாவோ, அத்தகைய பராக்கிரமம் வாய்ந்த மன்மதனும்கூட மற்றத் தேவர்களைப்போல் பரமேச்வரனையும் ஜயித்துவிடலாமென்ற கெட்ட எண்ணத்தால் உம்மிடம் பாணப்பிரயோகம் செய்ய குறி வைத்துப் பார்க்குங்காலையிலேயே உமது நெற்றிக்கண்ணால் அந்தக் க்ஷணத்திலேயே நாசமடைந்தான். நாமும் கோவிலில் பரமேச்வரனைப் பார்க்கிறோம். மன்மதனும் அவரையே பார்த்தான்.

நமக்கு க்ஷேமமும் மன்மதனுக்கு நாசமுமேற்படுகின்றன. காரணமென்ன? நாம் பரமேச்வரனை நல்ல எண்ணத்துடன் க்ஷேமத்தைக் கருதிப் பார்ப்பதால் க்ஷேமமடைகிறோம். மன்மதனோ கெட்ட எண்ணத்துடன் மற்றத் தேவர்களுக்கு ஸமானமாகக் கருதி பரமேச்வரனை அடிக்கக் குறிவைத்துப் பார்ப்பதால் உடனேயே நாசமுற்றான். கெட்ட எண்ணத்துடன் பரமேச்வரனைப் பார்ப்பதே நாசகாரணமென்று ஏற்படுமானால், மற்ற அவமானம் முதலிய காரியங்கள் நாசகாரணமென்பதில் ஸந்தேகமே இல்லை. ஜிதேந்திரியர்களான மஹான்களுக்குச் செய்யும் அபராதமே நன்மையைக் கொடுக்காது, கேட்டைத்தான் விளைவிக்குமென்றால் ஜிதேந்திரியர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான பரமேச்வரனுக்குச் செய்யும் அபராதத்தைப்பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். மஹாகவி காளிதாஸனும் இவ் விஷயத்தை அழகாக இப்படிக் கூறுகிறார்:

क्रोधं प्रभो संहर संहरेति यावद्गिरः खेमरुतां चरन्ति ।
तावत्स वह्निर्भवनेत्रजन्मा भस्मावशेषं मदनं चकार ॥

க்ரோதம் ப்ரபோ ஸம்ஹர ஸம்ஹரேதி யாவத் கிர: கேமருதாம் சரந்தி ।
தாவத் ஸ வஹ்நிர் பவநேத்ரஜன்மா பஸ்மாவ ஶேஷம் மதநம் சகார ॥

मही पादाघाताद्व्रजति सहसा संशयपदं
पदं विष्णोर्भ्राम्यद्भुजपरिघरुग्णग्रहगणम् ।
मुहुर्द्यौर्दौस्थ्यं यात्यनिभृतजटाताडिततटा
जगद्रक्षायै त्वं नटसि ननु वामैव विभुता ॥ १६ ॥

மஹீ பாதாகாதாத் வ்ரஜதி ஸஹஸா ஸம்ஶயபதம் ।
பதம் விஷ்ணோர் ப்ராம்யத் புஜ பரிகருக்ண க்ரஹகணம்
முஹுர் த்யௌர் தௌஸ்த்யம் யாத்யநிப்ருத ஜடாதாடிததடா ।
ஜகத்ரக்ஷாயை த்வம் நடஸி நநு வாமைவ விபுதா ॥ 16 ॥

அவதாரிகை—இப்போது பரமேச்வரன் உலகத்தைக் காப்பதற்காகச் செய்த நடனத்தைக் கூறுபவராய்த் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—(ईश - இறைவனே, यदा - எப்போது), त्वं - நீர், जगद्रक्षायै - உலகத்தைக் காப்பதற்காக नटसि - நடிக்கின்றீரோ, (तदा - அப்போது), मही - பூமியானது, पादाघातात् - கால்களின் இடியால், सहसा - சீக்கிரமாக, संशयपदं - ஸங்கட நிலைமையை, व्रजति - அடைகின்றது. भ्राम्यद्भुजपरिघरुग्णग्रहगण - சுழல்கின்ற புஜதண்டங்களால் பீடிக்கப்பட்ட நக்ஷத்திர கூட்டங்களையுடைய, विष्णोः पदं - அந்தரிக்ஷ லோகமும், (संशयपदं - ஸங்கட நிலைமையை व्रजति - அடைகின்றது). अनिभृतजटाताडिततटा - விரிந்த சடைகளால் அடிக்கப்பட்ட பிரதேசத்தையுடைய, द्यौः - ஸ்வர்க்கமும், दौस्थ्यं - துக்கஸ்திதியை, याति - அடைகின்றது. विभुता - பிரபுவாயிருப்பதானது, वामैव - பிரதிகூலத்தையே தருவதாகும். ननु - ஆச்சரியம்!

கருத்துரை:—ஓ பரமேச்வரனே! ஒவ்வொரு ஸாயங்காலத்திலும் உமது வரத்தால் மஹாபலம் பெற்ற தாருகன் என்ற அஸுரன் இவ்வுலகத்தை அழிக்க முற்படுங்காலையில், அவனிடமிருந்து இவ்வுலகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக அவன்முன்பு நீர் ஆனந்த நர்த்தனம் பண்ணி அவனை மயங்கும்படி செய்கிறீர். இதனால் அவ்வஸுரனுக்கு அவ்வெண்ணம் மாறிவிடுகிறது. இவ்வுலகத்தைக் காப்பதற்காகவே நீர் நர்த்தனம் பண்ணுகிறீர். ஆனால் உலகம் அனைத்தும் கொஞ்சம் துன்பப்படுகிறது. உமது கால்களின் இடியால் பூமி ஸங்கடப்படுகிறது. புஜதண்டங்களின் அடியால் நக்ஷத்திரக் கூட்டமும், அந்தரிக்ஷலோகமும் துன்புறுகின்றன. விரிந்த சடைகளின் அடியால் ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகமும் துக்கப்படுகிறது. எல்லாமுணர்ந்த பரமேச்வரன் இவ்வுலகத்துக்குத் துன்பம்தரும் நர்த்தனத்தை அஜ்ஞன்போல் ஏன் செய்கிறாரென்றால்? பிரபுத்வமானது நன்மையை உண்டாக்குங் காலத்தில் தீமையையும் சிறிது உண்டுபண்ணுவதென்பது உலகஸ்வபாவம். ஒரு அரசன் தன் தேசத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக ஸேனையுடன் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரிக்குங்காலையில் அச்சேனையால் தேசத்திற்குச் சிறிது துன்பம் ஏற்படுவது ஸ்வபாவமாய்க் கண்டிருக்கையில், எல்லா உலகத்திற்கும் அரசனாகிய பரமேச்வரனைப்பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். ஆகையால் பிரபுத்வம் அனுகூலத்தைக் கொடுப்பதுடன் பிரதிகூலத்தையும் கொஞ்சம் கொடுப்பது ஆனதால் பரமேச்வரனின் நர்த்தனமும் அவ்விதமேற்படுகிறது. (தொடரும்)

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

वियद्व्यापी तारागणगुणितफेनोद्गमरुचिः
प्रवाहो वारां यः पृषतलघुदृष्टः शिरसि ते ।
जगद्द्वीपाकारं जलधिवलयं तेन कृतमि-
त्यनेनैवोन्नेयं धृतमहिम दिव्यं तव वपुः ॥ १७ ॥

வியத்வ்யாபீ தாராகணகுணித பேநோத்கம ருசி: ।
ப்ரவாஹோ வாராம் ய: ப்ருஷத லகுத்ருஷ்ட: சிரஸி தே ।
ஜகத் த்வீபாகாரம் ஜலதிவலயம் தேநக்ருதமி-
த்யனேனை-வோன்னேயம் த்ருத மஹிம திவ்யம் தவ வபு: ॥ 17

அவதாரிகை:—இப்போது கங்கையை அணிந்துகொண்ட விதத்தைக் காட்டுபவராய்த் துதிக்கின்ருர்.

பதவுரை:—(ईश - இறைவனே!) वियद्व्यापी - ஆகாசத்தை வியாபித்துள்ளதும், तारागणगुणितफेनोद्गमरुचिः - நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களால் விருத்தியடைந்த நுரையின் காந்தியையுடையதுமான, यः - யாதொரு, वारां - கங்கா ஜலங்களுடைய, प्रवाहः - பிரவாஹமுண்டோ, (सः-அது), ते - உமது, शिरसि - தலையில், पृषतलघुदृष्टः - ஒரு திவலைக்கும் ஸூக்ஷ்மமாய் காணப்பட்டது. तेन - அககங்கைப் பிரவாஹத்தால், जलधिवलयं - கடல்களை வளையமாயுடைய, जगत् - இவ்வுலகம், द्वीपाकारं - ஏழு தீவுகளாக, कृतं - செய்யப்பட்டது. इत्यनेनैव - என்ற காரணத்தாலேயே, तव - உமது, दिव्यं - அப்பிராகிருதமான, वपुः - சரீரமானது, धृतमहिम - மஹா மஹிமை பொருந்தியதாக, उन्नेयं - ஊகித்து அறியத்தக்கதே.

கருத்துரை:—ஓ பரமேச்வரனே! பகீரதன் பிரார்த்தனையால் பூமிக்கும், பாதாளத்திற்கும் வருகிறதற்கு ஸம்மதித்த கங்கையைத் [அந்த]ரிக்ஷபூமிக்கும், மற்றத் தேவர்களுக்கும் சக்தி இல்லாமற் போகவே [நீர்] அவளை சிரஸில் தாங்கினீர். அந்தக் கங்கை ஆகாசம் பூராவும் [ம]றைத்துக்கொண்டு அலைநுரை ஜல ஜந்துக்கள் இவைகளுடன் சப்தம் போட்டுக்கொண்டு மிக கர்வங்கொண்டவளாய் உமது தலையில் விழுந்தாள். உமது தலையில் சடைகளின் ஒரு மூலையில் [ஜ]லத்தி விலைக்கும் சிறியதாக அவள் ஆகிவிட்டாள். இதனால் நீர் அவள் கர்வத்தை அடக்கினீர். பிறகு பகீரதன் பிரார்த்தனையின

பேரில் சடையிலிருந்த கங்கையை நீர் வெளியிடவே, அகஸ்திய முனிவரால் ஆசமனம் செய்யப்பட்டு வறண்டுபோன ஏழு ஸமுத்திரங்களையும் அந்தக் கங்கை தன் பிரவாஹத்தால் பூர்த்தி செய்தாள். அதனாலேயே இவ்வுலகமே தீவுகளாக ஆயிற்று. எந்தக் கங்கா பிரவாஹம் உம் சிரஸில் திவலைக்கும் அற்பமாக இருந்ததோ, அதின் ஒரு பாகமே ஏழு ஸமுத்திரமாயிற்று. அந்தக் கங்கையின் ஒரு பாகமே ஆகாசத்தில் மந்தாகினி என்பதாகவும், ஒரு பாகம் பூமியில் பாகீரதீ, கங்கை என்பதாகவும், ஒரு பாகம் பாதாளத்தில் போகவதீ என்பதாகவும் விளங்குகிறது. அஷ்டமூர்த்தியான உமக்கு ஜலமும் ஒரு சரீரம். எனவே உமது திவ்ய சரீரத்தின் மஹிமை வர்ணிக்க இயலாததேயாகும்.

रथः क्षोणी यन्ता शतधृतिरगेन्द्रो धनुरथो
रथाङ्गे चन्द्रार्कौ रथचरणपाणिः शर इति ।
दिधक्षोस्ते कोऽयं त्रिपुरतृणमाडम्बरविधि-
र्विधेयैः क्रीडन्त्यो न खलु परतन्त्राः प्रभुधियः ॥ १८ ॥

ரதঃ க்ஷோணீ யந்தா ஶதத்ருதிரகேந்த்ரோ தனுரதோ
ரதாங்கே சந்த்ரார்க்கௌ ரதசரணபாணிঃ ஶர இதி ।
திதக்ஷோஸ்தே கோயம் த்ரிபுரத்ருணமாடம்பரவிதிர்
விதேயைঃ க்ரீடந்த்யঃ ந கலு பரதந்த்ராঃ ப்ரபு தியঃ ॥ 18

அவதாரிகை:—இந்தச் சுலோகத்தில் முப்புரம் எரித்த கதையைக் காட்டித் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—ईशः - இறைவனே? त्रिपुरतृणं - முப்புரமென்னும் துரும்பை, दिधक्षोः - எரிக்க விரும்பிய, ते - உமக்கு, क्षोणी - பூமி, रथः - தேராகவும, शतधृतिः - பிரஹ்மதேவன், यन्ता - ஸாரதியாகவும், अगेन्द्रः - மேருபருவதம், धनुः - வில்லாகவும், अथो - மேலும், चन्द्रार्कौ - சந்திரஸூரியர்கள், रथाङ्गे - இரண்டு தேர்ச் சக்கரங்களாகவும், रथचरणपाणिः - சக்கரபாணியாண மஹாவிஷ்ணு, शरः - பாணமாகவும் உள்ளன. इति - இத்தகைய, अयं - இந்த, आडंबरविधिः - ஆடம்பர காரியமானது, कः - எதற்காக? विधेयैः - ஸ்வாதீனர்களான ஊழியர்களுடன் அல்லது வஸ்துக்களுடன், क्रीडन्त्यः - விளையாடுகின்ற, प्रभुधियः - எஜமானனின் ஸங்கல்பங்கள், परतन्त्राः - பராதீனங்களாக, न खलु - ஆகாதனவன்றோ.

கருத்துரை:—ஒ பரமேச்வரனே முப்புரம் என்னும் அஸுரன் உமக்குத் துரும்புக்குச் சமமானவன். அவனை நினைத்த மாத்திரத்தாலேயே நீர் எரித்து விடலாம். உலகத்திலும் நகத்தால் கிள்ளி எறிய வேண்டிய விஷயத்தில் கோடாரியை எடுப்பதில்லையே! நினைத்த மாத்திரத்தால் இம்மூவுலகையும் ஸம்ஹாரம் பண்ண சக்தி வாய்ந்த உமக்கு முப்புரத்தை எரிப்பதற்கு, பூமியை ரதமாயும், பிரஹ்மாவை ஸாரதியாகவும், மேருவை வில்லாயும், சந்திரஸூரியர்

களை ரதசக்கரங்களாயும், விஷ்ணுவை பாணமாயும், வைத்துக் கொள்வது அவசியமே இல்லை; உசிதமுமில்லை. எனவே இத்தகைய யுத்த ஸாதனங்கள் யாவும் உமக்கு வீணான ஆடம்பர மாத்திரமே யன்றி வேறு பிரயோஜன மில்லை. ஆனால் பிரஹ்மாதி தேவர்களும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் உமக்கு வசமாயிருப்பதால் அவற்றை விளையாட்டுக் கருவிகளாகச் செய்துகொண்டு முப்புர மெரித்தல் என்ற திருவிளையாடல் புரிகின்றீர் என்றே தோன்றுகிறது. ஸங்கல்ப மாத்திரத்தால் எதையும் செய்ய சக்தி பொருந்திய ஸ்வதந்தரரான உமக்கு இது ஒரு விளையாட்டானதால் தகாதது ஒன்றுமில்லை.

हरिस्ते साहस्रं कमलबलिमाधाय पदयो-
र्यदेकोने तस्मिन्निजमुदहरन्नेत्रकमलम् ।
गतो भक्त्युद्रेकः परिणतिमसौ चक्रवपुषा
त्रयाणां रक्षायै त्रिपुरहर जागर्ति जगताम् ॥ १९ ॥

ஹரிஸ் தே ஸாஹஸ்ரம் கமல பலிமாதாய பதயோ: ।
யதேகோனே தஸ்மின் நிஜமுதஹரன் னேத்ரகமலம் ।
கதோ பக்த்யுத்ரேக: பரிணதிமஸௌ சக்ரவபுஷா ।
த்ரயாணும் ரக்ஷாயை த்ரிபுரஹர ஜாகர்த்தி ஜகதாம் ॥ 19

அவதாரிகை:—இந்தச் சுலோகத்தில் பரமேச்வரனிடம் மஹாவிஷ்ணு பக்தி செலுத்தியதையும், அதனால் அவர் அடைந்த பயனையும் கூறுபவராய்த் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—त्रिपुरहर! - முப்புரமெரித்தவனே! हरिः - மஹாவிஷ்ணு, ते - உமது, पदयोः - திருவடிகளில், साहस्रं - ஆயிரம், कमलबलिं - தாமரை மலர்களால் பூஜையை, आधाय - ஸ்மர்ப்பித்து, तस्मिन् - அவ்வாயிர மலரில், एकोने - ஒன்று குறைந்த காலத்தில், निजं - தனது, नेत्रकमलं - கண்தாமரையை, उदहरत् - பிடுங்கினார், यत् - என்பதாகிய, असौ - இந்த, भक्त्युद्रेकः - பக்தியின் முதிர்ச்சியே, चक्रवपुषा - ஸுதர்சனமென்னும் சக்கர ஸ்வரூபமான, परिणतिं - பரிணமத்தை, அல்லது மாறுதலை, गतः - அடைந்ததாய்க் கொண்டு, त्रयाणां - மூன்றுகளான, जगतां - உலகங்களின், रक्षायै - ஸம்ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு, जागर्ति - விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

கருத்துரை:—ஓ பரமேச்வரனே! மஹாவிஷ்ணு ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் உம்மை ஆராதிப்பதாக விரதம் பூண்டார். அவருடைய பக்தியைப் பரீக்ஷை செய்வதற்காக ஒருநாள் ஆயிரம் தாமரை மலர்களில் ஒன்றை ஒளித்து வைத்தீர். உடனே மஹாவிஷ்ணு தமது விரதத்திற்குத் தடை நேராமலிருப்பதற்காக வேறு தாமரை ஒன்றைத் தேடியலைந்தும் அகப்படாமற் போகவே தாமரை போன்ற தன் கண்ணையே பிடுங்கி உமது திருவடியை அர்ச்சித்தார். அதனால் நீர் ஸந்தோஷமடைந்து எல்லா உலகத்தையும்

ரக்ஷிப்பதற்குரியதான ஸுதர்சனமென்னும் சக்கராயுதத்தை மகா விஷ்ணுவுக்கு அருள் செய்தீர். பரமசிவன் அருளால் விஷ்ணு சக்கராயுதத்தைப் பெற்றார் என்பது புராணப் பிரஸித்தமே. அதன் பிறகு தான் விஷ்ணுவுக்கு பாலன அதிகாரம் கிடைத்தது. விஷ்ணுவுக்கே அருள் புரிந்த பரமேச்வரன் மஹிமையை என்னவென்று நினைக்கக் கூடும்! (தொடரும்)

பதிப்பாசிரியர்: ஆங்கீரஸ S. வேங்கடேச சர்மா, 5, டெலிபோஸ்ட் காலனி குறுக்குத் தெரு, மேலமாம்பலம், சென்னை-600033.

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவ மஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லே சாஸ்திர ரத்னுகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

क्रतौ सुप्ते जाग्रत्त्वमसि फलयोगे क्रतुमतां
क्व कर्म प्रध्वस्तं फलति पुरुषाराधनमृते ।
अतस्त्वां संप्रेक्ष्य क्रतुषु फलदानप्रतिभुवं
श्रुतौ श्रद्धां बद्ध्वा कृतपरिकरः कर्मसु जनः ॥ २० ॥

க்ரதௌ ஸுப்தே ஜாக்ரத் த்வமஸி பலயோகே க்ரதுமதாம் ।
க்வ கர்ம ப்ரத்வஸ்தம் பலதி புருஷாராதனம்ருதே ।
அதஸ் த்வாம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய க்ரதுஷு பலதான ப்ரதிபுவம் ।
ஶ்ருதௌ ஶ்ரத்தாம் பத்த்வா க்ருதபரிகர: கர்மஸு ஜன: ॥ 20

அவதாரிகை:—இதுவரை பரமேச்வரனைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பூஜை செய்வதால்தான் தர்மார்த்த காம மோக்ஷம் என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களும் பெறமுடியும் என்பதைக் கூறினர். இப்போது பரமேச்வரனை அபேக்ஷிக்காமல் அபூர்வமென்ற வஸ்துவே நன்மை தீமை ஆகியவற்றின் பயனைக் கொடுக்கின்றதென்ற பூர்வ மீமாம்ஸக மதத்தை மறுப்பவராய்த் துதிக்கின்ருர்.

பதவுரை:—त्रिपुरहर! - முப்புரமெரித்தவனே? क्रतौ - யஜ்ஞ கர்மாவானது, सुप्ते - நசித்தபோது, क्रतुमतां - யஜ்ஞம்செய்கிற எஜமானர்களுக்கு, फलयोगे - பிரயோஜனத்தை அளிப்பதற்காக त्वं - நீர், जाग्रत् - விழிப்புற்றவராய், असि - இருக்கிறீர். प्रध्वस्तं - நஷ்டமான, कर्म - கர்மாவானது, पुरुषाराधनमृते - பரமேச்வர பூஜையில்லாமல், क्व फलति - எங்ஙனம் பயன் கொடுக்கும். अतः - ஆகையாலேயே, क्रतुषु - யஜ்ஞாதி கர்மாக்களில், फलदानप्रतिभुवं - பயனைக் கொடுப்பதற்குச் சாக்ஷியாக, त्वां - உம்மை, संप्रेक्ष्य - நிச்சயித்துத் கொண்டு, जनः - கர்மாதிகாரியான புருஷன், श्रुतौ - வேதவாக்கியத்தில், श्रद्धां - பிராமாண்ய நம்பிக்கையை, बद्ध्वा - வைத்து, कर्मसु - கர்மாக்களில், कृतपरिकरः - திடமாய் பிரவிருத்திக்கிருன்.

கருத்துரை:—ஒ பரமேச்வரனே! யஜ்ஞாதி கர்மாக்கள் நசிக்கும் தன்மையுள்ளதால் நசித்து விட்டபோது, யஜமானர்களுக்கு வெவ்வேறு தேச காலங்களில அடையப்படும் பிரயோஜனத்தைக் கொடுப்பதற்காக நீர் எப்போதும் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறீர். சேதனன புருஷன் ஒருவன் இல்லாமல்போனல் நஷ்டமான கர்மா

அசேதனமாயிருப்பதால் எங்ஙனம் பயனைக் கொடுக்கும்? இதனாலேயே கர்மாக்களைச் செய்கிறவர்களுக்குப் பயனைக் கொடுப்பதற்காக ஸர்வஜ்ஞனை உம்மை ஸாக்ஷியாக வைத்து வேதப்பிராமாண்ய புத்தியுடன் கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கின்றனர். இங்கு இது தாத்பர்யம். கர்மாக்கள் யாவும் நசிக்குந்தன்மையுள்ளதால் வெவ்வேறு காலதேசங்களில் அனுபவிக்கப்படும் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்காமல்போனாலும், அந்தக் கர்மாக்களினின்றும் உத்பத்தியடைந்த நித்தியமான அபூர்வம் என்ற வஸ்து பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கலாமென்று பூர்வமீமாம்ஸகர் கருதுகின்றனர். இது சரியில்லை கர்மாக்களோ, அபூர்வங்களோ இவை யாவும் ஜடமானதால் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்க மாட்டாது. உலகத்தில் கர்மாக்களோ அபூர்வங்களோ பயனைக் கொடுப்பதாகக் கண்டதில்லை. உலகத்தை அனுஸரித்தே வைதிக கர்மாக்களிலும் கூற வேண்டும். உலகில் அரசன், பிரபு முதலிய சேதனன் தான் கர்ம பயனைக் கொடுப்பதாகக் கண்டுள்ளோம். இதற்கு மாறாகக் கூறுவது சரியில்லை. அபூர்வம் வேறொரு காரணத்தையும் அபேக்ஷிக்காமல் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கிறதென்று சொல்ல முடியாது. உலகில் சரீர இந்திரியாதிகளுடன் சேர்ந்தே சுக துக்க அநுபவம் கண்டிருப்பதால் சரீரேந்திரியாதிகளை அபேக்ஷித்துத்தான் அபூர்வம் பிரயோஜனத்தை அளிப்பதாக மீமாம்ஸகர்கள் ஒப்ப வேண்டும். எனவே சரீரேந்திரியாதிகளை அபேக்ஷிப்பது போல் பரமேச்வரனையும் அபேக்ஷித்தே அபூர்வம் பயனைக் கொடுப்பதாக ஏன் ஒப்பக்கூடாது? உலகிலும் அங்ஙனமே காணப்படுகிறது. பரமேச்வரன் இல்லை என மறுப்பதைக் காட்டிலும், அபூர்வத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரத்தன்மை இல்லை என்று மறுப்பதுதான், धर्मिबाधादरो धर्मबाधः - என்ற ந்யாயத்திற்குப் பொருத்தமானது. தவிர பரமேச்வரனைக் கூறும் சாஸ்திரங்களுக்கும் அப்பிராமாண்யம் கூறுவது உசிதமில்லை. இதைத்தான் பிரஹ்ம ஸூத்ரத்தில், फलमत उपपत्तेः - என்ற அதிகரணத்தில் ஸ்ரீ வியாஸாசார்யர் ஸித்தாந்தப்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த ஸூத்திரத்தில் பூர்வமீமாம்ஸகர் கூறும் அபூர்வமென்பதை அங்கீகரித்து அதை அபேக்ஷித்து பரமேச்வரன் கர்மபயனை ஜீவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகக் கூறியுள்ளது. வாஸ்தவத்தில் அபூர்வமென்ற வஸ்துவை அங்கீகரிக்கப் பிரமாணம் யாதொன்றுமில்லை. பரமேச்வரனை அபூர்வ ஸ்தானத்தில் அங்கீகரிப்பது-தான் பிரமாணஸித்தமாகும். அபூர்வத்தையும், அந்தந்தப் பயனைக் கொடுக்கும் சக்தியையும் அபூர்வ வாதிகள் அவச்யம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஈச்வரவாதிகளுக்கு ஈவரனை மட்டும் அங்கீகரித்தால் போதுமானது. கர்மபயனைக் கொடுக்கும் சக்தியை பரமேச்வரனுக்குக் கற்பிக்க வேண்டியதில்லை. அது உலகத்தில் பிரஸித்தமானதே. அவரவர் கர்மாவை அனுஸரித்து ஈச்வரன் பயனைக் கொடுப்பதாக ஸ்வீகரிப்பதால் வைஷம்யாதி தோஷங்களுக்கும் ஈச்வரனிடம் ப்ரஸக்தி யில்லை. இதனாலேயே ஆஸ்திகர்களான கர்மாதிகாரிகள், பரமேச்வரனைத் தெரிவிக்கின்ற, "एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने" "कर्माध्यक्षस्सर्वभूताधिवासः"

"एष ह्येव साधु कर्म कारयति" "एष ह्येवासाधु कर्म कारयति"-என்பதான சுருதிகளில் அப்பிராமாண்ய புத்தி செலுத்தாமல் தேவதாதிகரண நியாயத்தால் பிராமாண்ய புத்தியைச் செலுத்தி, தான் செய்யும் கர்மாக்களுக்கு ஸாக்ஷியாக (ஜாமீனாக) ஈச்வரனைக் கருதி கர்மாக்களைச் செய்கின்றனர். இதை, फलदानप्रतिभुवं - என்ற பதம் தெரிவிக்கின்றது. கடன் கொடுக்கிற புருஷனொருவன் கடன் வாங்கிய புருஷன் இறந்தாலும், ஓடினாலும், ஜாமீன் நின்ற புருஷனிடமிருந்து கடன் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாமென்று கருதி ஒரு மத்யஸ்த புருஷனை ஸாக்ஷியாக (ஜாமீனாக) வைத்துக் கடனாளிக்குத் தன் பணத்தைக் கொடுப்பதுபோல் கடனாளி போன்ற கர்மாக்கள் பிரயோஜனமென்ற பணத்தைக் கொடுக்காமல் நசித்து விட்டாலும் ஜாமீன் புருஷன் போன்ற பரமேச்வரனிடமிருந்து அதைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று கருதி, கடன் கொடுக்கின்றவன் போன்ற கர்மாதிகாரி புருஷன் சங்கையின்றிக் கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்கின்றான் என்று கருத்து.

क्रियादक्षो दक्षः क्रतुपतिरधीशस्तनुभृता-
मृषीणामार्त्विज्यं शरणद सदस्याः सुरगणाः ।
क्रतुभ्रेषस्त्वत्तः क्रतुफलविधानव्यसनिनो
ध्रुवं कर्तुः श्रद्धाविधुरमभिचाराय हि मखाः ॥ २१ ॥

க்ரியாதக்ஷோ தக்ஷ: க்ரதுபதிரதீஶஸ் தனுப்ருதாம்
ரிஷீணாமார்த்விஜ்யம் ஶரணத ஸதஸ்யா: ஸுரகணா: |
க்ரதுப்ரேஷஸ் த்வத்த: க்ரது பல விதான வ்யஸநிநோ
த்ருவம் கர்த்து: ஶ்ரத்தா விதுரமபிசாராய ஹி மகா: ||21|

அவதாரிகை :—பூர்வசுலோகத்தால் பரமேச்வரன் பிரஸாதத்தாலேயே நன்மைப் பயன்கள் ஏற்படுகின்றனவேயன்றி தர்ம அபூர்வத்தால் இல்லை என்று நிருபிக்கப்பட்டது. இந்தச் சுலோகத்தில் பரமேச்வரன் பிரஸாதத்தால் தீமைப் பயன் உண்டாவதாகச் சொல்லக் கூடாததால் அதர்மமென்னும் அபூர்வத்தை அவசியம் ஈச்வரவாதிகளும் அங்கீகரித்தேயாக வேண்டுமென்று ஆசங்கித்து, அரசன் ஆஜ்ஞையை மீறினால் அநேக அனர்த்த மேற்படுவது போல் ஈச்வரன் ஆஜ்ஞையை மீறினால் அநேக அனர்த்தமேற்படும் என்று கூறித் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை :—शरणद ! - அபயமளிப்பவனே ? क्रियादक्षः - கர்மாக்களை அனுஷ்டிப்பதில் ஸமர்த்தனும், तनुभृतां-பிரஜைகளுக்கு, अधीशः - பதியுமாகிய (பிரஜாபதியுமாகிய), दक्षः - தக்ஷன் என்பவன், क्रतुपतिः - யஜ்ஞத்திற்கு யஜமானன், ऋषीणां - பிருகு முதலிய மகரிஷிகளுக்கு, आर्त्विज्यं - ருத்விக்குக் காரியம், सुरगणाः - பிரஹ்மாதிதேவர்கள், सदस्याः -

ஸபையினர், (एवं सत्यपि - இங்ஙனம் ஸாமக்கிரிகளால் சிறப்புற்று இருப்பினும்), क्रतुफलविधानव्यसनिनः - யாகப்பிரயோஜனத்தைத் தருவதிலேயே கவலையுள்ள, त्वत्तः - உம்மிடமிருந்தே, क्रतुभ्रेषः - அந்த யாகத்திற்கு நாசமானது, (अभूत् - ஏற்பட்டது), हि - ஏனெனின்? श्रद्धाविधुरं - பரமேச்வரனிடம் சிரத்தை பக்தி இல்லாமல் செய்தः मखाः - யாகங்கள், कर्तुः யஜமானனுக்கு, अभिचाराय - நாசத்தின் பொருட்டே ஆகின்றனவென்பது, ध्रुवं நிச்சயமன்றோ?

கருத்துரை.—பிரஜாபதியாயும், கர்மாக்களைச் செய்வதில் நிபுணனுமான தக்ஷன் ஆரம்பித்த யாகமானது எல்லா ஸாதனங்களும் நிரம்பப் பொருந்தி இருந்தாலும், கர்மாக்களின் பயனைத் தரும் உங்களை இகழ்ந்தும் மறந்தும் உமது அனுக்ரஹத்தை அடையாததால் சிதறுண்டு நாசமுற்றது. எல்லோருக்கும் யாக பலனையளிக்கும் நீரே தக்ஷயாகத்தை அழித்தீர். ஏனெனின் உம்மிடம் தக்ஷனுக்குப் பக்தி இல்லாமலிருந்ததுமன்றித் துவேஷமும் ஏற்பட்டிருந்தது தான் காரணமாகும். பரமேச்வரனிடம் சிரத்தை பக்தியின்றி யாகத்தை அனுஷ்டிக்கும் யஜமானர்களுக்கு நாசமேற்படுவது நிச்சயமன்றோ! (தொடரும்)

36

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவமஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னகர
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

प्रजानाथं नाथ प्रसभमभिकं स्वां दुहितरं
गतं रोहिद्भूतां रिरमयिषुमृष्यस्य वपुषा।
धनुः पाणेर्यातं दिवमपि सपत्राकृतममुं
त्रसन्तं तेऽद्यापि त्यजति न मृगव्याधरभसः॥ २२॥

ப்ரஜாநாதம் நாத ப்ரஸப மபிகம் ஸ்வாம் துஹிதரம் |
கதம் ரோஹித்பூதாம் ரிரமயிஷும் ருஷ்யஸ்ய வபுஷா |
தனு: பாணேர் யாதம் திவமபி ஸபத்ராக்ருத மமும் |
த்ரஸந்தம் தேத்யாபி த்யஜதி ந ம்ருகவ்யாத ரபஸ: ‖ 22

அவதாரிகை:—பிரஹ்மதேவனைத் தண்டித்த கதையைக் கூறுபவராய்த் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை :—नाथ! ஐயனே! रोहिद्भूतां-பெண் மான் ரூபம்தரித்த, स्वां दुहितरं-தன் பெண்ணை, ऋष्यस्य-ஆண்மானுடைய, वपुषा-ஸ்வரூபத்தால், रिरमयिषुं - இரமிக்க ஆசைகொண்டவரும், प्रसभं - பலாத்காரமாக, गतं - அடைந்தவனும், अभिकं - காமுகனும், दिवं - ஸ்வர்க்கத்தை, यातमपि - அடைந்தவனும், सपत्राकृतं - பரணபிரவேசத்தால் துக்கித்தவனும், त्रसन्तं - பயப்படுகிறவனுமான, अमुं - இந்த, प्रजानाथं - பிரஹ்மாவை, धनुष्पाणेः - (பினகமென்னும்) வில்லைக் கையில் உடையவனன, ते - உமது, मृगव्याधरभसः - வேடனின் வேட்டையாடும் உத்ஸாஹம் (பாணம்) अद्यापि - இப்போதும், न त्यजति - விடவில்லை.

கருத்துரை :—பிரஹ்மா மிக அழகு வாய்ந்த ஸந்தி என்பவளைச் சிருஷ்டித்து அவளை அனுபவிக்க எண்ணங் கொண்டார். தகப்பனர் என்பதால் அவள் இஷ்டப்படவில்லை. பலாத்காரம் பண்ண பிரஹ்மா முயன்றார். அவள் வெட்கங்கொண்டு பெண் மான் உருவம் எடுத்துக் கொண்டாள். பிரஹ்மாவும் ஆண்மான் உருவமடைந்து அவளைத் தொடர்ந்து ஓடினர். பரமேச்வரன் இதைப் பார்த்து “ எல்லோரையும் தர்ம மார்க்கத்தில் பிரவிருத்திக்கும்படி செய்கின்றவனுயிருந்தும் வெறுக்கத்தக்க காரியத்தை இவர் செய்வது பெரும் பாபமானதால் இவரைச் சிக்ஷிக்கவேண்டுமென்று கருதி

பிநாகத்தில் பாணத்தைத் தொடுத்தார், அப்பாணத்தால் பிரஹ்மா துன்பத்தையும் வெட்கத்தையும் அடைந்து மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரமாக மாறினார். பரமேச்வரனது பாணமும் திருவாதிரை நக்ஷத்திரமாக உரு வெடுத்து பிரஹ்மாவின் பின் பக்கத்தில் நின்றது. இதனாலேயே இப்போதும் மிருகசீர்ஷ நக்ஷத்திரமும் திருவாதிரை நக்ஷத்திரமும் சேர்ந்தே இருக்கிறது. सपत्राकृतं - என்பதால் சேர்ந்திருப்பதுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய பாணத்தால் அடித்ததைச் சொல்லப்படவில்லை.

स्वलावण्याशंसाधृतधनुषमह्नाय तृणवत्
पुरः प्लुष्टं दृष्ट्वा पुरमथन पुष्पायुधमपि ।
यदि स्त्रैणं देवी यमनिरत देहार्धघटना-
दवैति त्वामद्धा बत वरद मुग्धा युवतयः ॥ २३ ॥

ஸ்வலாவண்யாசம்ஸாத்ருத தனுஷமஹ்னாய த்ருணவத் ।
புர: ப்லுஷ்டம் த்ருஷ்ட்வா புரமதன புஷ்பாயுதமபி ।
யதி ஸ்த்ரைணம் தேவீ யமநிரத தேஹார்த்த கடனாத் ।
அவைதி த்வாம் அத்தா பத வரத முக்தா யுவதய: ॥ 23

அவதாரிகை:—இந்தச் சுலோகத்தில் ஜிதேந்திரியர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான பரமேச்வரன் உமாதேவியினிடம் கருணையால் காமுகன்போல் காணப்படுகின்றார் என்று துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—पुरमथन - முப்புர மெரித்தவனே? यमनिरत! - யோக நிஷ்டனே? वरद! - வரமளிப்பவனே? स्वलावण्याशंसाधृतधनुषं - தனது (உமாதேவியின்) அழகைக் கொண்டு (ஜயிக்கலாமென்ற) ஆசையால் வில்லைக் கையிலேந்திய, पुष्पायुधं - மன்மதனை, तृणवत् - துரும்பு போன்று, अह्नाय - சீக்கிரத்தில், प्लुष्टं - எரித்ததை, पुरः - நேரில், दृष्ट्वापि - கண்டும் கூட, देवी - உமாதேவி, देहार्धघटनात् - பாதி சரீரத்தில் சேர்த்துக்கொண்ட காரணத்தால், त्वां - உம்மை, स्त्रैणं - ஸ்திரீவசனாக, यद्यवैति - நினைத்தாளானால், अद्धा - அது யுக்தமே. युवतयः - தருணஸ்திரீகள். मुग्धाः - மூடர்களன்றோ? बत - கஷ்டம்.

கருத்துரை:—தாக்ஷாயணீ தன் தந்தையின் கோபத்தால் சரீரத் தியாகம் செய்தது முதற்கொண்டு வேறுஸ்திரீயை மணந்து கொள்ளாமல் ஹிமயமலையின் அடிவாரத்தில், 'கோபி காமேந தபச்சசார' என்று கூறியவிதமாக பரமேச்வரன் மௌனியாய் யோக ஸமாதிலிருந்துவிட்டார். தாக்ஷாயணியும் ஹிமவானுக்குப் புத்திரியாக உமா என்ற பெயருடன் அவதரித்து வளர்ந்து வந்தாள். தேவர்களின் ஆஜ்ஞையால் மன்மதன் உமாதேவியை பரமேச்வரனுக்கு விவாஹம் செய்துவைப்பதற்காகப் பரமேச்வரனின் இருப்பிடம் வரவே, அவரது ஸமாதி நிலையைக் கண்டு நடுக்கமுற்று நழுவிய வில்லுடன்

கீழே மயங்கி விழுந்தான். அப்போது உமாதேவியும் அங்கே வந்தாள். மயங்கிக் கிடந்த மன்மதன் உமாதேவியின் ஸௌந்தர்யத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அவளுடைய ஸௌந்தர்யத்தால் பரமேச்வரனையும் ஜயித்து விடலாமெனக் கருதி, கை நழுவிய வில்லைக் கையிலேந்தித் தைரியமாய் ஸம்மோஹனமென்னும் புஷ்பபாணத்தைப் பரமேச்வரனிடம் பிரயோகித்தான். பரமேச்வரன் கொஞ்சம் தைரியமிழந்தவராய் அதன் காரணம் காணவேண்டி, கண்களைத் திறந்து மன்மதனைப் பார்த்ததும், கோபங்கொண்டு மூன்றாவது கண்ணால் எரித்ததும் ஒரே காலத்திலேற்பட்டு மன்மதன் சாம்பலாய்ப் போனான். இதை நேரில் பார்த்துக்கொண்டிருந்த உமாதேவி தனது ஸௌந்தர்யம் வீணானதைக் குறித்து வெட்க மடைந்து தபஸாலன்றி வேறு உபாயங்களால் பரமேச்வரனை யடைய முடியாதென நிச்சயித்துக் கடுந் தவம் செய்தாள். உமாதேவியின் தபஸால் ஸந்தோஷ மடைந்த பரமேச்வரன் கருணையால் தமது பாதி சரீரத்தை உமாதேவிக்குக் கொடுத்து அர்த்தநாரீச்வரரானார். இங்ஙனமிருக்கையில் தனது ஸௌந்தரியத்திற்கு மயங்கிப் பரமேச்வரன் பாதி சரீரத்தைத் தனக்குக் கொடுத்தார் என்றும், அதனால் அவர் காமுகன்போல் தன் வசப்பட்டவரென்றும் உமாதேவி ஒருகால் நினைத்தாளானால் அது உமாதேவிக்கு உசிதமே. ஏனெனில் தருண ஸ்திரீகளுக்கு அனேக ஆபரணங்களுக்குள் மடமையும் ஒன்றன்றோ? எனவே சித்ரூபிணியாயுள்ள உமாதேவியும் ஸ்திரீகளின் இயற்கையாயுள்ள மடமையை அனுஸரித்து வேஷம் போடுவதால் அவ்விதம் நினைப்பது பொருத்தமானதே. இந்தச் சுலோகத்தில் மன்மதனை எரித்த பரமேச்வரன் அர்த்தநாரீச்வரருமானார் என்று கூறுவதன் மூலம் பரமேச்வர னொருவனே யோகதத்வ ரஹஸ்யம் உணர்ந்தவர் என்ற மஹிமை கூறப்பட்டுள்ளது. மஹாகவி ஸ்ரீ காளிதாஸன் இவ்விஷயத்தை "कान्ता-संमिश्रदेहोऽप्यविषयमनसां यःपरस्ताद्यतीनां" என்று கூறியுள்ளான்.

(தொடரும்)

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவமஹிம்ன ஸ்தோத்திரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னகா
ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

स्मशानेष्वाक्रीडा स्मरहर पिशाचाः सहचरा-
श्चिताभस्मालेपः स्रगपि नृकरोटीपरिकरः ।
अमङ्गल्यं शीलं तव भवतु नामैवमखिलं
तथापि स्मर्तॄणां वरद परमं मङ्गलमसि ॥ २४ ॥

ஸ்மசானேஷ்வாக்ரீடா ஸ்மரஹர பிசாசா: ஸஹசரா:
சிதாபஸ்மாலேப: ஸ்ரகபி ந்ருகரோட பரிகர: ।
அமங்கல்யம் சீலம் தவ பவது நாமைவ மகிலம் ।
ததாபி ஸ்மர்த்ரூணும் வரத பரமம் மங்களமஸி ॥ 24

அவதாரிகை:—இந்தச் சுலோகத்தில் பரமேச்வரன் அமங்கல சிலராய் திருவிளையாடல் புரிந்த போதிலும், பக்தர்களுக்கு மங்கள ஸ்வரூபமாய் ஸர்வ மங்களங்களையும் கொடுக்கின்றார் என்று துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—स्मरहर! - மன்மதனை எரித்தவனே? वरद - இஷ்டங்களை அளிப்பவனே? स्मशानेषु - மயானங்களில், आक्रीडा - விளையாட்டு, पिशाचाः - பேய்கூட்டங்கள், सहचराः - தோழர்கள், चिताभस्म - சிதைச் சாம்பலே, आलेपः - சரீரப்பூச்சு, नृकरोटीपरिकरः - மனிதரின் மண்டை யோட்டுக் கூட்டமே, स्रगपि - மாலையும், एवं - இவ்வண்ணமாக, तव - உமக்கு, अखिलं - எல்லா, शीलं - ஸ்வபாவமும் அல்லது ஆசாரமும், अमङ्गल्यं - அமங்களமாக, भवतु नाम - இருந்தாலு மிருக்கட்டும். तथापि - அப்படி யிருந்தபோதிலும், स्मर्तॄणां - உம்மை நினைக்கும் பக்தர்களுக்கு, परमं - சிரேஷ்டமான, मङ्गलं-கலியாண ஸ்வரூபராக, असि-இருக்கிறீர்.

கருத்துரை:—ஓ பரமேச்வரனே? நீர் ச்மசானத்தில் பிசாசுகளுடன் சிதைச் சாம்பலைப் பூசிக்கொண்டு மண்டையோடு மாலை அணிந்து உலக விலக்ஷணமாக விளையாடுவதால் அமங்கள சிலராகத் தோன்றுகிறீர். இதனாலேயே சிலர் உம்மை அமங்கள தேவதை என வாஸ்வமாகக் கருதி மங்களம் விரும்புவர்கள் தியானிக்கக் கூடாதென்று கூறுகிறார்கள். இது பிதற்றலேயாகும். அவர்கள் கூறும் விதமாக நீர் அமங்கள சிலரென்று அங்கிகரித்தபோதிலும் உம்மை உள்ளன்புடன் தியானிக்கும் பக்தர்களுக்கு நீர் மங்களரூபியாய் தோன்றி மங்களம் எல்லாவற்றையும் அளிக்கிறீரன்றோ? தவிர விஷயங்களில் 'ராகத்வேஷமுள்ள ஜனங்களுக்குத்தான் மங்கள ஆசாரம் அவச்யம் வேண்டும். ஆசையற்று ஆப்தகாமனுய் உள்ள

உமக்கு மங்களமாகவோ, அமங்களமாகவோ எவ்விதம் இருந்தாலும் தோஷமில்லை. இவ்விஷயத்தை மஹாகவி ஸ்ரீ காளிதாஸன்.

विपत्प्रतीकारपरेण मङ्गलं निषेव्यते भूतिसमुत्सुकेन वा ।
जगच्छरण्यस्य निराशिषस्सतः किमेभिराशोपहतात्मवृत्तिभिः ॥

விபத் ப்ரதீகார பரேண மங்கலம் நிஷேவ்யதே பூதி ஸமுத்ஸுகேந வா ।
ஜகத் சரண்யஸ்ய நிராசிஷஸ் ஸதः கிமேபி ராசோபஹதாத்ம வ்ருத்திபி: ॥

என்ற சுலோகத்தில் கூறியிருக்கிறான்.

मनः प्रत्यक्चित्ते सविधमवधायात्तमरुतः
प्रहृष्यद्रोमाणः प्रमदसलिलोत्सङ्गितदृशः ।
यदालोक्याह्लादं ह्रद इव निमज्ज्यामृतमये
दधत्यन्तस्तत्त्वं किमपि यमिनस्तत्किल भवान् ॥ २५ ॥

மன: ப்ரத்யக் சித்தே ஸவித மவதாயாத்த மருத: ।
ப்ரஹ்ருஷ்யத் ரோமாண: ப்ரமத ஸலிலோத்ஸங்கித த்ருஶ: ।
யதாலோக்யாஹ்லாதம் ஹ்ரத இவ நிமஜ்ஜ்யா ம்ருதமயே ।
ததத்யந்தஸ் தத்வம் கிமபி யமினஸ் தத் கில பவான் ॥ 25

அவதாரிகை:—முன்பு अतीतः पंथानं-என்ற சுலோகத்தில் மூன்று வஸ்து உபன்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிறது. कतिविधगुणः என்னும் பாகத்தால் ஸகுணபிரஹ்மமும், कस्य विषयः என்ற பாகத்தால் அத்வைத நிர்குண பிரஹ்மமும், पदेत्ववर्चीने-என்ற பாகத்தால் லீலாவதார ஸ்வரூபமும் கூறப்பட்டுள்ளன. अजन्मानो लोकाः-என்ற சுலோகத்தில் பரமேச்வரன் ஒருவன் இருக்கிறா னென்பதைக் கூறிவிட்டு, तवैश्वर्यं यत्नाद्यदुपरि-என்ற சுலோகத்தில் ஸகுண பிரஹ்மமும், லீலாவதாரமும் வர்ணிக்கப் பட்டன. அத்வைத நிர்குண பிரஹ்மத்தைச் சொல்ல வேண்டியது பாக்கியா யிருக்கிறது: சுருதி ஸ்மிருதிகளுக்கெல்லாம் அத்வைதநிர்குண பிரஹ்மத்தைக் கூறுவதில்தான் முக்கிய தாத்பர்யமிருப்பதால் அதைச் சொல்லாவிட்டால் உமியைக் கடிப்பதுபோல் மற்ற ஸகுணாதி ஸ்வரூபத்தைக் கூறுவது நிஷ்பிரயோஜனமேயாகும். எனவே அத்வைத நிர்குண பிரஹ்மத்தைக் கூறுவதற்காக இப்போது ஆரம்பிக்கின்றார். பூர்வ சுலோகத்தில் परमं मङ्गलमसि என்று கூறியதில் ஒரு ஆசங்கை ஏற்படுகிறது. அதாவது மங்கள மென்பது சுகமாகும். பரமேச்வரனை சுகரூப ரென்று கூறமுடியாது. சுக மென்பது அநித்தியமாயும் குணமாயும் உள்ளது. பரமேச்வரனே நித்தியர், திரவ்யமில்லாதவர். நித்தியர் அநித்ய சுகரூபமாயிருத்தல் சரியன்று. எனவே பரமேச்வரன் சுகரூபரும், சுகத்திற்கு ஆச்ரயரும் ஆகமாட்டார். அவரிடம் நித்திய ஞானமும், நித்திய இச்சையும், நித்தியப் பிரயத்தனமும்தானிருக்கின்றன என்று தார்க்கிகர் கூறுகின்றனர். கிலேச கர்மாதிகள் இல்லாத புருஷனே ஈச்வரனென்றும், அவர் சித்ரூபனே யன்றி சுகரூபியன்று என்றும் பாதஞ்ஜல யோகிகளும் கூறுகின்றனர். ஆகவே அத்விதீயனுயும் பரமானந்தரூபியாயுமுள்ள பரமேச்வரனை இவ்வாறு கூறுவது யுக்தமில்லை என்று ஆசங்கித்து இந்தச் சுலோகத்தில் அத்விதீய பரமானந்த

ஸ்வரூபன் பரமேச்வரன் என்பதை ஞானிகளின் அனுபவ ரூபப் பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தால் கூறுபவராய்த் துதிக்கின்றார்.

பதவுரை:—वरद !-வரம் தரும் வள்ளலே! प्रत्यक्-உள்நோக்கிய, मनः - மனதை, चित्ते - ஹிருதய பத்மத்தில், सविधं - யமநியமாதி ஸாதனங்களுடன் கூடியிருக்கும்படி, अवधाय - (விருத்தி சூன்யமாய்) நிலைநிறுத்தி, आत्तमरुतः - பிராணாயாமம் செய்கிறவர்களாய், यत् - எந்த, किमपि - அநிர்வாச்யமான, तत्वं - வஸ்துவை, अन्तः - உள்ளில், अवलोक्य - ஸாக்ஷாத்கரித்து, प्रहृष्यद्रोमाणः - மயிர்ச்சிலிர்ப்புடையவர்களாய், प्रमदसलिलोत्संगित दृशः - ஆனந்த பாஷ்யம் நிரம்பிய கண்களையுடையவர்களாய், यमिनः-யோகிகள் அல்லது ஸந்யாஸிகள், अमृतमये- அமிருதமயமான, ह्रदे - ஆழ்ந்தமடுவில், निमज्येव - முழுகினதுபோன்று, आह्लादं - பரமானந்தத்தை, दधति- தரிக்கின்றனரோ, तत् - அவ்வஸ்து, भवान् किल - நீர் அன்றோ?

கருத்துரை:—ஓ பரமேச்வரனே! வெளி விஷயங்களில் போகும் ஸ்வபாவமுள்ள மனதை அந்தர் முகமாய்செய்து பதஞ்ஜலி பகவான் கூறிய யமநியமாதி ஸாதனங்களுடன் துரீய கும்பக ப்ராணயாம அப்யாஸத்தால் அம் மனதை ஸங்கல்ப விகல்பங்களின்றி ஹ்ருதயாகாசத்தில் நிலைக்கச் செய்து நிர்விகல்ப ஸமாதி தசையில் அகண்டாகார விருத்தி ஞானத்தால் ஸத்யஞானாநந்தாத்வைத நிர்குண சிவஸ்வரூபமான எந்தத் தத்துவத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து ஞானிகளும், யோகிகளும் அமிருத தடாகத்தில் முழுகினவர்கள் போல், புளகாங்கிதர்களாய் ஆனந்த பாஷ்பம் சொரியும் கண்கள் உள்ளவர்களாய் நிரதிசயாநந்தத்தை அடைகின்றனரோ, அந்த வஸ்து நீரே யாவீர். முதலாவது பாதத்தால் அஷ்டாங்க யோகவடிவ நிதித்யாஸநம் பிரஹ்மஞானத்திற்கு அந்தரங்க ஸாதனமென சொல்லப் பட்டுள்ளது. अन्तराह्लादं दधति - என்றதால் விஷயசுக விலக்ஷண சுகம் தெரிவிக்கப் பட்டது. அந்த சுகம் உத்பத்தி யடைவதில்லை என்பதை, दधति - என்ற கிரியாபதம் ஸூசிப்பிக்கிறது. तत् किल भवान् - என்றதால் பரமேச்வரன் அத்வைதானந்த ஸ்வரூபன் என்பதற்கு சுருதிப் பிரஸித்தி சொல்லப் பட்டது. சுருதிகளில் ஸச்சிதாநந்த ரூபனாகப் பரமேச்வரனைக் கூறியிருப்பதால், தார்க்கிகர், பாதஞ்ஜலயோகிகள் முதலியோர் கூறும் பக்ஷம் ஸரியில்லை என்று ஸித்தித்தது. இரண்டாவது பாதத்தில் யோகிகளுக்கு நிரதிசயானந்த அனுபவம் உண்டென்பதற்கு அடையாளம் காட்டப்பட்டது. எந்த வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரித்த மாத்திரத்திலேயே நிரதிசயானந்தம் யோகிகளுக்கு ஏற்படுமோ, அந்த வஸ்து நிரதிசயாநந்த ஸ்வரூபம் என்பதில் ஸந்தேகமேற்பட இடமில்லை என்று கருத்து.

மூன்றாவது பாதத்தில் பிரஹ்மானந்த திருஷ்டாந்தம் கூறியுள்ளது. பிரஹ்மாநந்தத்திற்கு யாதொரு திருஷ்டாந்தமும் கூற முடியாதென்றாலும் சிறிது ஸாம்யத்தைக் கருதி பாமரர்களின் புத்தி திடப்படுவதற்காக அமிருத தடாக மென்றார். அமிருதத்தைச் சிறிது தொட்டாலும் பருகினாலுமே எல்லா தாபமும் இராதென்றால் அமிருதத்தில் முழுகினால் கேட்கவேண்டாம். निमज्य - என்பதால் இது விளங்குகிறது. विज्ञानमानन्दं ब्रह्म - என்பதாதி சுருதிகள் ஆனந்தரூபன் பரமேச்வரன் என்பதற்குப் பிரமாணங்கள்.

(தொடரும்)

42

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்ரம்

இஞ்சிக் கொல்லே சாஸ்திர ரத்ருகரம் ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

त्वमर्कस्त्वं सोमस्त्वमसि पवनस्त्वं हुतवह-
स्त्वमापस्त्वं व्योम त्वमु धरणिरात्मा त्वमिति च ।
परिच्छिन्नामेवं त्वयि परिणता बिभ्रतु गिरं
न विद्मस्तत्तत्त्वं वयमिह तु यत्त्वं न भवसि ॥ २६ ॥

த்வமர்க்கஸ் த்வம் ஸோமஸ் த்வமஸி பவனஸ் த்வம் ஹுதவஹஸ்
த்வமாபஸ் த்வம் வ்யோம த்வமு தரணிராத்மா த்வமிதி ச ।
பரிச்சின்ருமேவம் த்வயி பரிணதா பிப்ரது கிரம்
ந வித்மஸ் தத்தத்த்வம் வயமிஹ து யத்த்வம் ந பவஸி ॥ (26)

அவதாரிகை

இதுவரை பரமேச்வரன் அத்விதிய நிரதிசயாநந்த ஸ்வரூபன் என்பதற்கு ஞானிகளின் அனுபவரூபமான பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம் கூறப்பட்டது. இப்போது அவர் அத்வைதர் என்பதை தர்க்கத் தாலும் ஸ்தாபிக்கிருர்.

பதவுரை

वरद—வரம் தருபவனே ? अर्कः ஸூரியன் त्वं—நீரே; सोमः—சந்திரன் त्वं - நீரே असि – இருக்கிறீர்; पवनः—வாயு त्वं – நீரே; हुतवहः—அக்னி त्वं— நீரே; आपः—ஜலமும் त्वं—நீரே; व्योम: ஆகாயம் त्वं—நீரே; धरणि:—பூமி त्वमु—நீரே; आत्मा—யஜமானஜீவனும் त्वं- நீரே, इति चैवं—இந்தப் பிரகார மாக परिच्छिन्नं—அளவுபடுத்திய गिरं—வாக்கியத்தை त्वयि—உம் விஷயத் தில் परिणताः—பக்குவமுள்ளவர்கள் बिभ्रतु—தரிக்கட்டும் (சொல்லட்டும்). वयं तु - நாங்களோவெனில் इह—இவ்வுலகில் त्वं—நீர் यत्—எந்த வஸ்து வாக न भवसि—இருக்கவில்லையோ तत्—அந்த तत्त्वं - வஸ்துவை न विद्मः அறிகிலோம்.

கருத்துரை

ஓ பரமேச்வரனே ! நீர் பிருதிவி, ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், யஜமானன் என்ற எட்டு வஸ்து வடிவமாயிருக் கிறீர் என்று பக்குவ புத்திகள் கூறுகின்றனர். எனது (ஆசிரிய ருடைய)அபிப்பிராயமோ நீர் ஸர்வ வஸ்து ஸ்வரூபி என்பது. எனவே

ஸர்வாத்மகனுன உம்மைப் பிருதிவி முதலிய எட்டு வஸ்து வடிவமாக மட்டும் அவர்கள் கூறுவது யுக்தமில்லை. இங்கு பரிணதா: என்பதால் பக்குவ புத்தியில்லாதவர்களைப் பக்குவ புத்திகளென்று பரிஹாஸம் செய்யப்படுகிறது. இவ்வித கருத்து பி ப் ர து என்ற க்ரியாபத பிரயோக ஸ்வாரஸ்யத்தால் புலனுகிறது. எட்டு வஸ்து வடிவமாக மட்டும் பரமேச்வரனைச் சொல்லக்கூடாதுதான். சொன்னுலும் சொல் லட்டுமென்று அதன் தாத்பர்யமாகும். எனவே ஸர்வ ஸ்வரூபியான பரமேச்வரனை ஸூர்யாதி ஸ்வரூபமாக மட்டும் கூறுவது நிஷ்பிரயோஜனமே யாகும். சுருதிகளில் பரமேச்வரனைக் காட்டிலும் அன்யமாய் ஒரு வஸ்துவுமில்லையென்று கூறியிருப்பதால் பரமேச்வரன் அத்விதீயன் என்பது ஸித்தமாயிற்று. பரமேச்வரன் ஸத்ரூபம். உலகில் ஒன்றும் ஸத்திற்குப் பின்னமாய் அறியப்படவில்லை. எனவே தர்க்கத்தாலும் அத்வைதமே வாஸ்தவம் என்று ஸித்திக்கிறது.

எல்லாம் பரமேச்வர ஸ்வரூபமானுல் குடம் முதலிய வஸ்து ஞானமும் பரமேச்வர ஞானரூபமாவதால் குடம் முதலிய ஞானத் தாலும் மோக்ஷம் ஏற்படலாமென்ற சங்கை சரியன்று. கடாதி ஞானத் தில் அஞ்ஞான காரியமாகிய குடம் விஷயமாயிருப்பதால் அந்த ஞானம் மோக்ஷகாரணமாகாது. அஞ்ஞானகாரிய ஸம்பந்தமில்லாத சுத்த ஞானந்தான் மோக்ஷ காரணமாகும். குடம் முதலிய வஸ்து ஞானம் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலும் அன்ய வஸ்து ஸம்பந்த மில்லாத ஞானம் கண்களுக்கு விஷயமாகாது. வேதாந்தத்திற்கு மட்டும் தான் விஷயமாகும். அஞ்ஞான காரிய ஸம்பந்தமில்லாத ஞானமே பரமேச்வர ஞானமாகும். அதுவே மோக்ஷ காரணம். குட ஞானமில்லை. எனவே குடஞானத்தால் மோக்ஷமேற்படாது.

சங்கை: பரமேச்வரன் ஸத்ரூபன் என்றும், எல்லா வஸ்துவும் ஸத்ரூபியான பரமேச்வரனென்றும் சொல்லப்பட்டது. இதனுல் அத்வைதம் எங்ஙனம் ஸித்திக்கலாம்? குடம் இருக்கிறது, ரூபம் இருக் கிறது என்ற அனுபவத்தால் ஒவ்வொரு வஸ்துவிலும் ஸத்தையின் ஸம்பந்தம் தெரிகிறது. குடம் முதலிய வஸ்துக்களும், ஸத்தையும் வெவ்வேறு. ரூபாதிகளும் ஸத்தையும் வெவ்வேறு. எல்லாவற்றிலும் ஒரே ஸத்தை இருப்பதாகக் கூற முடியாது. அங்ஙனம் கூறினுல் குடத்திற்கும், ரூபம் கிரியை முதலியவற்றிற்கும் பேதமில்லாமல் போகும். எனவே ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலும் தனித்த ஸத்தையை ஏற்க வேண்டும். ஆகையால் எல்லாவற்றிலும் வெவ்வேறு ஸத்தை இருப்பதால், எல்லாம் ஒரே ஸத்ரூபம் என்று வர்ணித்து அத்வைதம் கூறுவது யுக்தமன்று.

உத்தரம்:—திரவ்யம், குணம், கிரியை முதலியவற்றில் ஸத்தை ஒரே விதமாய்த் தோன்றுவதால் ஸத்தை வெவ்வேறல்ல. திரவ்யம் முதலியவற்றின் தர்மமுமல்ல. எல்லா வஸ்துவும் ஒரு ஸத்தையால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. அனேக ஸத்தைகளேயும் அதன் ஆச்ரயங்களேயும் ஒப்புக் கொள்வதைக் காட்டிலும் ஸர்வமும் ஒரு ஸத்தாரூபமென்று ஒப்புக் கொள்வதுதான் சுருதி யுக்திக்கு சம்மதமாகும். ஆனால் ஒரு ஸத்தையால் திரவ்ய குணுதிபேதம் ஸித்திக்காமல் போகுமே என்றால், வாஸ்தவமாக அந்தப் பேதம் ஸித்திக்காதுதான். மாயிகமாக ஸர்வபேத வியவஹாரமும் ஸித்திக்கலாம். இரண்டு சந்திரர்கள் என்ற பேதவியவஹாரம் எங்ஙனம் பிராந்தி ஸித்தமோ, அதுபோல் ஸத்தைக் காட்டிலும் அன்யமான வஸ்துக்களின் பேத வியவஹாரமும் பிராந்தி ஸித்தமேயாகும். உண்மையில் ஸத்து ஒன்றுதான் உண்டு. அன்யமெல்லாம் அதில் கல்பிதமே. அந்த ஸத்ரூபியோ ஈச்வரன். ஆதலால் அத்வைதம்தான் வாஸ்தவம். எனவே பரமேச்வரனுக்கு அன்யமாக, சேதனமோ, அசேதனமோ ஒன்றுமில்லை. இதனால் "भेदव्यवहारः-एकसद्वस्तुमात्रालंबनः-भेदव्यवहारत्वात् द्विचन्द्र भेदव्यवहारवत्" என்ற யுக்தி காட்டப்பட்டது. சுருதியும் இதற்குப் பிரமாணமாயிருக்கிறது. பரமேச்வரனுக்கு அன்யமாய் ஜீவனில்லை என்பது 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய' என்பதாதி சுருதிகளாலும் பரமேச்வரனுக்கு வேறாய் ஜடப்பிரபஞ்சமில்லை என்பது 'இதம் ஸர்வம் யதயமாத்மா' என்பதாதி சுருதிகளாலும் தெரிகிறது. ஆகையால் பரமேச்வரன் அத்விதீயன் என்பதைப் பிரத்தியக்ஷானுமான சுருதிகளால் இங்கே காட்டியிருக்கிறது. இதைத்தான் 'வித்மஸ் தத்த்வம்' என்று இந் நூலாசிரியரும் கூறியிருக்கிறார்.

त्रयीं तिस्रो वृत्तीस्त्रिभुवनमथो त्रीनपि सुरा-
नकाराद्यैर्वर्णैस्त्रिभिरभिदधत्तीर्णविकृति ।
तुरीयं ते धाम ध्वनिभिरवरुन्धानमणुभिः
समस्तं व्यस्तं त्वां शरणद गृणात्योमिति पदम् ॥ २७ ॥

த்ரயீம் திஸ்ரோ வ்ருத்தீஸ் த்ரிபுவனமதோ த்ரீனபி ஸுரான்
அகாராத்யைர் வர்ணை: த்ரிபிரபிதத் தீர்ண விக்ருதி ।
துரீயம் தே தாம த்வனிபி ரவருந்தானமணுபி:
ஸமஸ்தம் வ்யஸ்தம் த்வாம் சரணத க்ருணாத்யோமிதி பதம் ॥ (27)

அவதாரிகை

இதில் அத்விதீயன் ஈச்வரன் என்பதை சுருதிப் பிரமாணத்தாலும் கூறுகிறார். அல்லது முன்பு இரு சுலோகங்களில் தத்த்வம்

பதார்த்தங்களைச் சோதித்துவிட்டு இதில் அகண்ட வாக்கியார்த்தங்களைக் கூறுகின்றார்.

பதவுரை

शरणद—அபயமளிப்பவனே! व्यस्तं—வெவ்வேறாக அவயவ சக்தியுள்ள ओमिति पदं—ஓங்கார பதம் अकाराद्यैः—அகாரம் முதலிய त्रिभिः—மூன்று वर्णैः வர்ணங்களால் त्रयीं—மூன்று வேதத்தையும் तिस्रः—மூன்று वृत्तीः—அவஸ்தைகளையும், त्रिभुवनं—மூவுலகத்தையும், त्रीन्—மூன்று सुरानपि—மூர்த்திகளையும் अभिदधत्—போதிப்பதாய்க் கொண்டு व्यस्तं—பின்னமான त्वां—உம்மை गृणाति—பிரதிபாதிக்கிறது. समस्तं—ஸமுதாய சக்தியுள்ள ओमिति पदं—ஓங்காரபதம் तीर्णविकृति விகாராதீதமாயும் तुरीयं—துரீயமும் ஆன ते—உமது धाम—ஸ்வப்ரகாச ஸ்வரூபத்தை अणुभिः—பரம ஸூக்ஷ்மங்களான ध्वनिभिः—அர்த்த மாத்திரைகளால் अवरुन्धानं—போதிப்பதாய்க் கொண்டு समस्तं—ஸர்வாத்மகமான त्वां—உம்மை गृणाति பிரதிபாதிக்கின்றது.

கருத்துரை

ஓ அபயமளிப்பவனே! ஸமஸ்தமாயும் வியஸ்தமாயுமுள்ள ஓங்காரமென்னும் பதமானது அத்விதீயமாயும், ஸர்வாத்மகமாயும் உள்ள உமது நிர்குண ஸ்வரூபத்தையும், ஆத்யாத்மிக ஆதிதைவிக பேதமுள்ள உமது ஸகுண ஸ்வரூபத்தையும் கூறுகிறது. எல்லாவேதங்களுக்கும் ஆதியாயுள்ள ஓங்காரமும் உமது ஸகுண நிர்குண ஸ்வரூபத்தைக் கூறுவதால் உமது மஹிமை வாக்குக்கும் மனசுக்கும் விஷயமாகாது.

அதாவது: ஓங்காரம் ஸமஸ்தம் வியஸ்தம் என்று இருவிதம். அகார உகார மகாரமென்னும் மூன்று பதத்திற்கு கர்மதாரயஸமாஸம் செய்த ஓங்காரம் ஸமஸ்தபதம் எனப்படும். அகார உகார மகாரமென்னும் மூன்று பதங்களுக்கு ஸமாஸம் செய்யாத ஓங்காரபதம் வியஸ்தமெனப்படும். வியஸ்தங்களான அகாராதி மூன்று பதங்களால் வியஸ்தனான பரமேச்வரனை ஓங்காரபதம் தெரிவிக்கிறது. ஸமஸ்தமான ஓங்காரபதம் ஸமஸ்தனான பரமேச்வரனைத் தெரிவிக்கிறது. அகாராதி மூன்று வியஸ்தபதங்கள் மூன்று வேதங்களையும், மூன்று அவஸ்தைகளையும் அதன் அபிமானிகளான விச்வ தைஜஸ பிராஞ்ஞர்களையும், மூன்று உலகங்களையும், அதன் அபிமானிகளான விராட், ஹிரண்யகர்ப்ப, அவ்யாகிருதர்களையும், பிரஹ்ம விஷ்ணு மஹேச்வரர்களையும் தெரிவிக்கிறது.

அதாவது:— அகாரத்தால் ருக்வேதம், ஜாக்கிருதாவஸ்தை, பூலோகம், பிரஹ்மா என்ற நான்கும், உகாரத்தால் யஜுர்வேதம்,

ஸ்வப்நாவஸ்தை, புவர்லோகம், விஷ்ணு என்ற நான்கும், மகாரத்தால் ஸாமவேதம், ஸுஷுப்தியவஸ்தை, ஸ்வர்க்கலோகம், மஹேச்வரன் என்ற நான்கும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. எனவே ஸர்வபிரபஞ்ச வடிவனுன உம்மை வியஸ்தமான ஓங்காரபதம் அகாராதிவர்ணங்களால் கூறித் துதிக்கின்றது. இவ்விதமே ஸமஸ்தமான ஓங்காரபதம் அர்த்தமாத்திரையால் விகாராதீதமாயும் துரீயமாயும், அவஸ்தாத்ரயாபிமான சூன்யமாயும், அகண்டசைதன்ய ஸ்வரூபமாயுமுள்ள உமது நிர்குண ஸ்வரூபத்தைக் கூறுகிறது. இதனுல் அகண்ட வாக்யார்த்தமும் ஸித்தித்தது. எப்படி யெனின்? ஸ்தூலப்பிரபஞ்சோபஹித சைதன்யமே அகாரவாச்யார்த்தம். ஸ்தூலப் பிரபஞ்சாம்சத்தை விட்ட சைதன்யம் அகாரலக்ஷ்யார்த்தம். ஸூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சோபஹித சைதன்யம் உகாரவாச்யார்த்தம். ஸூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சாம்சத்தை விட்ட சைதன்யம் உகாரலக்ஷ்யார்த்தம். காரண பிரபஞ்சோ (மாயோ) பஹித சைதன்யம் மகாரவாச்யார்த்தம். காரணப் பிரபஞ்சா(மாயா)ம்சத்தை விட்ட சைதன்யம் மகாரலக்ஷ்யார்த்தம். துரீயத்வ, ஸர்வானுகதமாயிருக்கும் தன்மை இவைகளால் உபஹிதமாயுள்ள சைதன்யம் அர்த்த மாத்திரையின் வாச்யார்த்தம். அவ்வுபாதியை விட்ட சுத்த சைதன்யமாத்திரம் அர்த்தமாத்திரையின் லக்ஷ்யார்த்தமாகும். அகார உகார மகார அர்த்தமாத்திரையாகிய இந்த நான்கின் ஸாமானுதிகரண்யத்தால் அபேதம் அறிவிக்கப்படுவதால் பரிபூர்ண அத்விதீய சைதன்யஸ்வரூபமான பரமேச்வரஸ்வரூபம் ஸித்திக்கிறது. லக்ஷணையால் தியாகம் செய்யப்பட்ட த்வைத வடிவ உபாதியெல்லாம் மாயா கல்பிதமானதால் பொய்யானதால், மேற்கூறிய அகண்ட ஞானத்தால் அது நிவிருத்தித்து விடுகிறது. அதிஷ்டான ஞானம் ஏற்பட்ட பிறகு அத்யஸ்த (கல்பித)வஸ்து ஞானமிருப்பதில்லை என்பது ரஜ்ஜு ஸர்ப்பப் பிராந்தியில் காணப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சுலோகத்தில் கூறியுள்ள வேதம் முதலிய த்வைதோபாதிகளுக்கு அகண்டலக்ஷ்ய வாக்கியார்த்தத்தில் உபயோகமில்லாமற்போனுலும், அவை ஸகுணேபாஸனையில் உபயோகப்படுகின்றதால் வீணன்று. எனவே ஓங்காரத்திற்கு அத்விதீயமாய், ஜீவாபின்னமாயுள்ள பரமேச்வர ஸ்வரூபமே முக்கியார்த்தம் எனக் கொள்ள வேண்டும். இங்கு ஓங்காரத்திற்கு அகண்டவாக்யார்த்தம் கூறியிருப்பது தத்-த்வமஸி முதலிய மஹாவாக்யங்களை உபலக்ஷணமாக வாங்கிக் கொள்வதற்காக என்று காண்க.

(தொடரும்)

ஸாதுக்களுடன் சேர்; பகவானிடத்தில் ஆழ்ந்த அன்பைச் செலுத்து. பொறுமையைக் கடைப்பிடி. பயனற்ற காரியத்தை விடு; ஸத் வித்வானை தேடிச் செல். பிரதி தினம் அவன் பாதுகையை ஸேவி. ப்ரம்மத்தைக் கூறும் ப்ரணவமெனும் அக்ஷரத்தை வேண்டு. வேதாந்த வாக்கியத்தைக் கேள்.

—ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்ரம்

இஞ்சிக் கொல்லை சாஸ்திர ரத்னாகரம் ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

भवः शर्वो रुद्रः पशुपतिरथोग्रः सहमहां-
स्तथा भीमेशानाविति यदभिधानाष्टकमिदम् ।
अमुष्मिन्प्रत्येकं प्रविचरति देव श्रुतिरपि
प्रियायास्मै धाम्ने प्रविहितनमस्योऽस्मि भवते ॥ २८ ॥

பவः சர்வோ ருத்ரः பசுபதிரதோக்ர ஸஹமஹான்
ததா பீமேசானுவிதி யதபிதானஷ்டகமிதம்
அமுஷ்மின் ப்ரத்யேகம் ப்ரவிசரதி தேவ ச்ருதிரபி
ப்ரியாயாஸ்மை தாம்னே ப்ரவிஹித நமஸ்யோஸ்மி பவதே ॥

அத்விதீய பரமேச்வரன் பிரணவார்த்தமென வர்ணிக்கப்பட்டது. பிரணவார்த்த சிந்தனமும் ஜபமும் ஸமாதி நிலைக்கு ஸாதனமென்பதாக ''समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात्'' ''ईश्वरप्रणिधानाद्वा''. ''तस्यवाचकः प्रणवः'' ''तज्जपस्तदर्थभावनं'' என்ற சூத்ரங்களால் பதஞ்சலி பகவான் கூறியிருக்கிறார். एतदालंबनं श्रेष्ठं என்பதாதி சுருதிகளிலும் ஸர்வ புருஷார்த்த ஸாதனமாகப் பிரணவார்த்த சிந்தனம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இது சிலருக்கே முடியும். எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் பொதுவாகப் பரமேச்வர நாமங்களை ஜபத்தின் பொருட்டுக் கூறுபவராய் இப்போது துதிக்கின்றார்.

பதவுரை

देव—பரமேச்வரனே'' भवः—பவன் शर्वः—சர்வன் रुद्रः—ருத்திரன் पशुपतिः—பசுபதி अथ—பிறகு उग्रः—உக்ரன் सहमहान्—மஹாதேவன் तथा—அவ்விதமே भीमेशानौ—பீமன் ஈசானன் इति—என்ற यदिदमभिधानाष्टकं—யாதொரு நாமங்கள் எட்டு உண்டோ, अमुष्मिन्—அவற்றில் प्रत्येकं ஒவ்வொரு நாமத்தையும் श्रुतिरपि—வேதமும் प्रविचरति—தெரிவிக்கிறது. प्रियाय—பரமப்பிரியராயும் धाम्ने—ஜ்யோதிஸ்வருபராயுமுள்ள अस्मै—அத்தகைய भवते—உமக்கு प्रविहितनमस्यः—நமஸ்காரம் செய்கிறவனாக अस्मि—இருக்கிறேன். (நமஸ்கரிக்கின்றேன்).

கருத்துரை

ஓ பரமேச்வரனே! புராண ஆகமாதிகளில் பவன் முதலிய எட்டு நாமங்கள் உமக்கு மிக முக்கியம் எனக் கூறியிருக்கின்றன.

இவையே மஹாமந்திரங்களும் ஆகும். உம்முடைய நாமங்களே எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்குமானால் உமது மகிமையை அறிய யாரால் முடியும்? எனவே உமக்கு உசிதமான உபசாரம் எதையும் செய்ய எனக்குச் சக்தியில்லாததால் மனஸ் வாக்கு காயங்களால் நமஸ்காரம் மட்டும் நான் செய்கிறேன்.

எட்டாகக் கூறிய இந்நாமா ஒவ்வொன்றிலும் தேவ பதத்தைத் சேர்த்து भवाय देवाय नमः என்பது ரஹஸ்யமந்திரம். இவ்வெட்டு நாமங்களும் எட்டு மூர்த்திகள், ஜலமூர்த்தி பவன், பிருதிவீமூர்த்தி சர்வன், அக்னி மூர்த்தி ருத்திரன், வாயு மூர்த்தி உக்ரன், ஆகாச மூர்த்தி பீமன், யஜமான மூர்த்தி பசுபதி, சந்திர மூர்த்தி மஹாதேவன், சூரியமூர்த்தி ஈசானன். இவ்வெட்டிலும் முதலில் பிரணவத்தையும் முடிவில் நம: சபதத்தையும் சேர்த்து அஷ்ட மூர்த்திகளை உபாஸிக்க வேண்டியது ரஹஸ்யார்த்தம்.

नमो नेदिष्ठाय प्रियदव दविष्ठाय च नमो
नमः क्षोदिष्ठाय स्मरहर महिष्ठाय च नमः ।
नमो वर्षिष्ठाय त्रिनयन यविष्ठाय च नमो
नमः सर्वस्मै ते तदिदमिति सर्वाय च नमः ॥ २९ ॥

நமோ நேதிஷ்டாய ப்ரியதவ தவிஷ்டாய ச நமோ
நம: க்ஷோதிஷ்டாய ஸ்மரஹர மஹிஷ்டாய ச நம: |
நமோ வர்ஷிஷ்டாய த்ரிநயன யவிஷ்டாய ச நமோ
நம: ஸர்வஸ்மை தே ததிதமிதி ஸர்வாய ச நம: ॥

அவதாரிகை

இந்தச் சுலோகத்தில் பரமேச்வரனிடம் அதிக பக்தியால் அனேக நமஸ்காரங்களைச் செய்து கொண்டு அவரது ஊகிக்கமுடியாத மஹிமையை வர்ணிக்கிறார்.

பதவுரை

प्रियदव:—ஜனங்களில்லா வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பவனே! नेदिष्ठाय—மிகச் சமீபத்திலிருப்பவரான ते—உமக்கு नमः நமஸ்காரம். दविष्ठाय च:—அதிக தூரத்திலுமிருப்பவரான ते—உமக்கு नमः—நமஸ்காரம் क्षोदिष्ठाय—மிகச் சிறியவரான ते - உமக்கு नमः—நமஸ்காரம். स्मरहर!—மன்மதனை எரித்தவனே! महिष्ठायच—மிகப்பெரியவராகிய ते—உமக்கு नमः—நமஸ்காரம். त्रिनयन!—முக்கண்ணனே! वर्षिष्ठाय—மிகக் கிழவராகிய ते-உமக்கு नमः – நமஸ்காரம். यविष्ठायच-யௌவனராகிய ते—உமக்கு नमः-நமஸ்காரம். सर्वस्मै—ஸர்வரூபியாகிய ते - உமக்கு नमः—நமஸ்காரம். तदिति—பரோக்ஷ

மாயும் इदमिति —அபரோக்ஷமாயுமுள்ள सर्वस्य-ஸர்வத்திற்கும் அதிஷ்டா னமாகிய ते உமக்கு नमः—நமஸ்கராம்.

கருத்துரை

பரமேச்வரரூபம் இன்ன விதமென்று தீர்மானிக்க முடியாமல் இருப்பதால் நமஸ்காரத்தைத் தவிர வேறொன்றும் செய்வதற்கில்லை. இங்கு கூறிய விருத்த ஸ்வபாவங்கள் அனைத்தும் சுருதிகளில் பரமேச்வரனிடம் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ''तद्दूरे तद्वन्तिके'' ''दूरात्सुदूरे तदिहान्तिकेच'' ''अणोरणीयान् महतोमहीयान्'' 'त्वस्त्री त्वंपुमानसि त्वंकुमार उतवा कुमारी। त्वं जीर्णो-दण्डेन वञ्चसि त्वं जातो भवसि विश्वतोमुखः॥ इदं सर्वं यदयमात्मा'' என்று இதனால் பரமேச்வரன் ஸர்வாத்மகனென்றும், ஸர்வாதிஷ்டானமானவனென்றும் கூறி நாநாவித மஹிமை வாய்ந்த அஷ்ட மூர்த்தியான அவருக்கு எட்டு நமஸ்காரங்கள் நூலாசிரியரால் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் பரமேச்வரனிடம் பேரன்பு கவிக்குப் புலனாகிறது.

(தொடரும்

50

पुष्पदन्तकृतं
॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்ரம்

இஞ்சிக் கொல்லை சாஸ்திர ரத்னாகரம் ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

बहुलरजसे विश्वोत्पत्तौ भवाय नमोनमः
प्रबलतमसे तत्संहारे हराय नमोनमः ।
जनसुखकृते सत्वोद्रिक्तौ मृडाय नमोनमः
प्रमहसिपदे निस्त्रैगुण्ये शिवाय नமोनमः ॥ ३० ॥

பஹுளரஜஸே விச்வோத்பத்தௌ பவாய நமோ நம:
ப்ரபலதமஸே தத்ஸம்ஹாரே ஹராய நமோ நம: |
ஜன்ஸுகக்ருதே ஸத்வோத்ரிக்தௌ ம்ருடாய நமோ நம:
ப்ரமஹஸிபதே நிஸ்த்ரைகுண்யே சிவாய நமோ நம: ‖ 30 ‖

அவதாரிகை

இப்போது முன்கூறிய விஷயங்கள் யாவையும் சுருக்கிக் கூறி முடிக்கின்றார்.

பதவுரை

विश्वोत्पत्तौ—பிரபஞ்சம் உத்பத்தியடைவதற்காக बहुलरजसे—(ஸத்வ தமோகுணங்களைக் காட்டிலும்) அதிக ரஜோ குணமுள்ள भवाय—பிரஹ்ம மூர்த்தியாயிருப்பவருக்கு नमोनमः – நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். तत्संहारे — உலகப் பிரளயத்துக்காக प्रबलतमसे — அதிக தமோ குணம் பொருந்திய हराय—ருத்திரமூர்த்தியாயிருப்பவருக்கு नमोनमः - நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். जनसुखकृते—ஜனங்களுக்கு ஆனந்தமளிப்பதற்காக सत्वोद्रिक्तौ—அதிக ஸத்வ குணமுள்ளவராகிய मृडाय—விஷ்ணுமூர்த்தியாயிருப்பவருக்கு नमोनमः -நமஸ்காரம் நமஸ்காரம். निस्त्रैगुण्ये—முக்குணங் கடந்ததும் प्रमहसि—ஜ்யோதிர்மயமானதுமான पदे—மோக்ஷ பதத்திற்காக शिवाय — சிவ ஸ்வரூபராயுள்ளவருக்கு नमोनमः — நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்.

கருத்துரை

பரமேச்வன் ஒருவனே தன்னிடமுள்ள மாயாசக்தியின் முக்குணங்களால் இவ்வுலகத்திற்கு உத்பத்தி-ஸ்திதி-லயங்களைச் செய்

கின்றார். ஸத்வ தமோகுணங்கள் குறைந்து ரஜோ குணம் அதிகமாயிருக்கும்போது பிரஹ்மாவாயும், தமோ குணம் மேலாகவிருக்கும்போது ருத்திரனாயும் ஸத்வகுணம் மற்ற இருகுணங்களைக் காட்டிலும் மேலாயிருக்கும்போது விஷ்ணுவாயும் ஒரே பரமேச்வரன் இருந்து கொண்டு முத்தொழிலையும் செய்கிறான். மாயையின் முக்குண ஸம்பந்தம் சிறிதுமில்லாமலிருக்கும்போது நிர்க்குண ஸ்வப்பிரகாச சைதன்ய மூர்த்தியாக அவரே இருக்கிறார். இதனால் ஏகேச்வரவாதம் சொல்லப்பட்டதாகிறது. "एकं सद्विप्रा बहुधा वदन्ति" என்பதாதி சுருதிகள் அனேகேச்வர வாதத்தை நிராகரிக்கின்றன. இதிலும் அஷ்டமூர்த்தியான பரமேச்வரனுக்கு எட்டு நமஸ்காரங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

சிலர் மூன்றும் பாதத்தை இரண்டாவதாகப் படிக்கிறார்கள். இது சரியில்லை; உத்பத்தி-நாச காலம் வெகு அற்பமாயிருக்கிறது. ஸ்திதி காலந்தான் அவ்விரண்டைக் காட்டிலும் அதிகமானதாலும், பரிபாலனத்தில் ஸ்துதியை முடிப்பதுதான் உசிதமானதாலும், இருக்கிறபடி வாசிப்பதே நல்லது. இவ்விதமே பட்டபாணனும் வர்ணிக்கிறான்:

रजोजुषे जन्मनि सत्त्ववृत्तये स्थितौ प्रजानां प्रलये तमस्पृशे ।
अजाय सर्गस्थितिनाशहेतवे त्रयीमयाय त्रिगुणात्मने नमः ॥

ரஜோ ஜுஷே ஜன்மனி ஸத்த்வ வ்ருத்தயே
ஸ்திதௌ ப்ரஜானாம் ப்ரளயே தமஸ்ப்ருசே |
அஜாய ஸர்க ஸ்திதி நாச ஹேதவே
த்ரயீமயாய த்ரிகுணாத்மனே நம: ||

❁ ❁ ❁

कृशपरिणति चेतः क्लेशवश्यं क्व चेदं
क्व च तव गुणसीमोल्लङ्घिनी शश्वदृद्धिः ।
इति चकितममन्दीकृत्य मां भक्तिराधा-
द्वरद चरणयोस्ते वाक्यपुष्पोपहारम् ॥ ३१ ॥

க்ருசபரிணதி சேத: க்லேசவச்யம் க்வ சேதம்
க்வ ச தவ குணஸீமோல்லங்கினீ சச்வத் ருத்தி: |
இதி சகிதமமந்தீக்ருத்ய மாம் பக்திராதாத்
வரத சரணயோஸ்தே வாக்ய புஷ்போபஹாரம் || 31 ||

அவதாரிகை

இதுவரை பரமேச்வரனைத் துதித்துவிட்டு मम त्वेतां वाणीं என்று மூன்றும் சுலோகத்தில் கூறிய தன்னடக்கத்தை முடிவிலும் கூறுகிறார்.

பதவுரை

वरद — இஷ்டத்தை அளிப்பவனே! कृशपरिणति-கொஞ்சம் பக்குவமாயும் क्लेशवश्यं — துக்கங்களுக்கு வசமாயுமுள்ள इदं-இந்த चेतः-என் மனம் क्व-எங்கே गुणसीमोल्लंघिनी - குணங்களின் எல்லையைக் கடந்த तव-உனது शश्वदृद्धिः—நித்ய விபூதி क्व च-எங்கே इति-என்று चकित—பயந்துள்ள मां - என்னை भक्तिः — (உம்மிடமுள்ள என்) பக்தியானது अमन्दीकृत्य—மந்தமில்லாமற் செய்து वाक्यपुष्पोपहारं—இத்துதியாகும் புஷ்பாஞ்ஜலியை ते—உமது चरणयोः—திருவடிகளில் आधात्—அர்ப்பணம் செய்தது.

கருத்துரை

ஓ! வரம் தரும் வள்ளலே! ராகத்வேஷாதிகளுடன் கூடினதும் பக்வமில்லாததுமான என் மனம் எங்கே? உனது அனந்த நித்ய மஹிமை எங்கே? எனவே உம்மை நான் எவ்விதம் துதிப்பேன் என்று பயத்தையடைந்த என்னை,உன்னிடம் செலுத்திய பக்தியானது பலாத்காரமாய் உம்மைத் துதிக்கும்படி தைரியத்தைக் கொடுத்துத் தூண்டிற்று. பிறர் தூண்டுதலால் பிரவிருத்தித்த என்னிடம் குற்றமிருந்தாலும் நீ பொறுத்தருளவேண்டும். இந்த மாதிரி நிச்சயமும் உமது பக்தியாலேயே எனக்கு ஏற்பட்டது. என் அபராதங்களை எல்லாம் பொறுத்து உன்மீது எனக்குப் பக்தி மேன்மேலும் விருத்தியடையுமாறு நீ கருணை புரிய வேண்டும்.

புஷ்பங்கள் வண்டுகளுக்குத் தேனையும், மற்றவர்களுக்கு வாஸனையால் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுப்பது போல் இந்தத் தோத்திரமும் சிவ பக்தர்களுக்குப் பரமசிவனின் மஹிமை என்னும் அமிருத ரஸத்தையும், மற்றவர்களுக்குக் கேட்டவுடனேயே ஆனந்த விசேஷத்தையும் கொடுக்கிறதென்பதைத் தெரிவிக்க 'வாக்ய புஷ்போபஹாரம்' என்று கூறினர்.

(தொடரும்)

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்ரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்நாகரம் ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

असितगिरिसमं स्यात्कज्जलं सिन्धुपात्रे
सुरतरुवरशाखा लेखनी पत्रमुर्वी ।
लिखति यदि गृहीत्वा शारदा सार्वकालं
तदपि तव गुणानामीश पारं न याति ॥ ३२ ॥

அஸிதகிரிஸமம் ஸ்யாத் கஜ்ஜலம் ஸிந்து பாத்ரே
ஸுரதருவரசாகா லேகனீ பத்ரமுர்வீ
லிகதி யதி க்ருஹீத்வா சாரதா ஸார்வகாலம்
ததபி தவகுணாநாமீச பாரம் ந யாதி ॥ 32

அவதாரிகை

இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் ஆரம்பத்தில் பிரஹ்மாதி தேவர்களும் பரமேச்வரனின் அனந்த மகிமையை உணர வில்லை என்று கூறிய தற்குக் காரணத்தைக் காட்டி, தனக்கும் அவ்விதமே கர்வத்திற்குக் காரணமில்லை என்பதைக் கூறுபவராய் ஸ்தோத்திரத்தை முடிக்கின்றார்.

பதவுரை

ईश—ஈச்வர, सिन्धुपात्रे—ஸமுத்திரமாகும் மைக்கூட்டில் असितगिरिसमं—நீலமலை போன்ற कज्जलं—மையாயும் सुरतरुवरशाखा—கல்ப விருக்ஷத்தின் சிறந்த கிளை लेखनी—எழுதுகோலாயும், उर्वी—பூமி पत्रं—ஏடாயும் स्यात्—இருக்குமானால் (एतत् — இந்த ஸாதனத்தை) गृहीत्वा — சேகரித்துக் கொண்டு शारदा—ஸரஸ்வதிதேவி सार्वकालं—தன் ஆயுள் காலமனைத்தும் लिखति यदि—எழுதுவாளானால் तदपि—அப்போதும் तव—உமது गुणानां—குணங்களின் पारं—எல்லையை न याति—அடைகிறாளில்லை.

கருத்துரை

ஓ! பரமேச்வரனே ! ஸமுத்திரத்தை மைக்கூடாயும், நீலமலையை மையாயும், கற்பதருவின் கொம்பை எழுதுகோலாயும் பரந்த பூமியை ஏடாயும் சேகரித்துக் கொண்டு ஸர்வ சக்தியாயும் ஸர்வஞ்ஞையாயும் உள்ள ஸரஸ்வதீ ஒரு க்ஷணங்கூட ஓய்வின்றி உமது குணங்களை எழுதுவதில் முயற்சித்தாலும் உமது குணங்களனைத்தையும் எழுத முடியாதவளாகவே ஆகிறாள் என்றால் எம் போன்றவர்களைக் கேட்க

வேண்டாம். இதனுல் ஸரஸ்வதிக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வம் இல்லாமற் போகுமோவெனின், அறியக்கூடிய எல்லாவற்றையும் அறிவதே ஸர்வஜ்ஞத்வமானதால் அளந்து அறிய முடியாத பரமேச்வரனின் அநந்தமங்கள குணங்களை அறியாததால் ஸரஸ்வதிக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வ பங்கதோஷமில்லை. பரமேச்வரனின் குணங்கள் அனந்தங்கள் என்று உணர்வதே ஸர்வஜ்ஞத்வம். பரமேச்வரனின் குணங்களை எல்லாம் அறிந்து விட்டதாக உணர்வதே பிராந்திஞானமாகும். இதனுல் பரமேச்வரனது மஹாமஹிமை கூறப்பட்டது.

असुरसुरमुनीन्द्रैरर्चितस्येन्दुमौले-
ग्रथितगुणमहिम्नो निर्गुणस्येश्वरस्य ।
सकलगणवरिष्ठः पुष्पदन्ताभिधानो
रुचिरमलघुवृत्तैः स्तोत्रमेतच्चकार ॥ ३३ ॥

அஸுர ஸுரமுனீந்த்ரைரர்ச்சிதஸ்யேந்துமௌளேர்
க்ரதித குணமஹிம்னோ நிர்குணஸ்யேச்வரஸ்ய |
ஸகலகணவரிஷ்ட: புஷ்பதந்தாபிதான: 33
ருசிரமலகுவ்ருத்தை: ஸ்தோத்ரமேதத் சகார ॥

அவதாரிகை

இதற்கு முன்புள்ள சுலோகத்துடன் ஸ்தோத்திரம் முடிவுற்றது. இதில் இந்த ஸ்தோத்திரம் செய்தவரின் பெயரும், விஷயமும் கூறப்படுகின்றன.

பதவுரை

असुरसुरमुनीन्द्रैः—அஸுரர் தேவர் முனிசிரேஷ்டர் இவர்களால் अर्चितस्य—பூஜிக்கப்பட்டவரும், ग्रथितगुणमहिम्नः—குணமஹிமைகளுடன் கூடினவரும் निर्गुणस्य—(உண்மையில்) நிர்குணரும் इन्दुमौलेः—சந்திரசேகரருமான ईश्वरस्य—பரமேச்வரருடைய एतत्—இந்த स्तोत्रं—ஸ்தோத்திரத்தை सकलगणवरिष्ठः எல்லா சிவ கணங்களுக்குள் சிறந்தவரான पुष्पदन्ताभिधानः- புஷ்பதந்தன் என்ற பெயருள்ளவர் अलघुवृत्तैः- பெரிய விருத்தங்களால் रुचिरं—ரமணீயமாக चकार—செய்தார்.

கருத்துரை

பரமேச்வரன் ஸகுணமாயும் நிர்குணமாயும் இருக்கிறுர். இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஸகுணஸ்வரூபம் நிர்குணஸ்வரூபம் இரண்டும் துதிக்கப்படுகின்றன. ஸகுணஸ்வரூபம் வியாவஹாரிகமாகும். நிர்குணஸ்வரூபமே பாரமார்த்திகம். இந்த ஸ்தோத்திரத்தை எழுதியவர் புஷ்பதந்தர் என்ற கந்தர்வராவர். இவர் சிவ கணங்களின் தலைவராயுள்ளவர். சிலர் सकलगुणवरिष्ठः—என்றும் सकलगणवरिष्ठः என்ற ஸ்தானத்தில் படிக்கிறுர்கள். அப்போது ஸகல நற்குணங்கள்

நிறைந்த புஷ்பதந்தனென்று அர்த்தம். शिखरिणी हरिणी मालिनी என்ற மூன்று பெரிய விருத்தங்களில் இந்த ஸ்தோத்திரம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 29-ஆவது சுலோகம் வரை சிகரணீ விருத்தத்திலும், 30-ஆவது சுலோகம் ஹரிணீ விருத்தத்திலும், 31 முதல் 37-வது வரை மாலினீ விருத்தத்திலும் இருக்கிறது.

अहरहरनवद्यं धूर्जटेः स्तोत्रमेत-
त्पठति परमभक्त्या शुद्धचित्तः पुमान्यः ।
स भवति शिवलोके रुद्रतुल्यस्तथाऽत्र
प्रचुरतरधनायुःपुत्रवान्कीर्तिमांश्च ॥ ३४ ॥

அஹரஹரனவத்யம் தூர்ஜடே: ஸ்தோத்ரமேதத்
படதி பரமபக்த்யா சுத்தசித்த: புமான் ய: |
ஸ பவதி சிவலோகே ருத்ரதுல்யஸ் ததாத்ர
ப்ரசுரதரதனுயு: புத்ரவான் கீர்த்திமாம்ச்ச ‖ 34

அவதாரிகை

இது முதல் முடிவுரை. சிவரஹஸ்யம் என்னும் இதிஹாஸத்தில் கூறிய பிரயோஜனத்தையும் சிவஸ்துதியைப் படிக்கும் கிரமத்தையும் தெரிவிக்கிறார்.

பதவுரை

यः—எந்த पुमान्–மனிதன் शुद्धचित्तः-களங்கமற்ற மனமுடையவனும் अनवद्यं—குற்றமற்ற एतत् இந்த धूर्जटेः—பரமசிவனுடைய स्तोत्रं—ஸ்தோத்திரத்தை परमभक्त्या-மிகபக்தியுடன் अहरहः—தினந்தோறும் पठति-பாராயணம் பண்ணுகிறானோ; सः—அவன் शिवलोके—கைலாஸத்தில் रुद्र तुल्य-சிவனுக்குச் சமமாக भवति-ஆகிறான் तथा-அப்படியே अत्र—இவ்வுலகத்திலும் प्रचुरतरधनायुः—மேன்மேலும் பெருகுகின்ற ஐச்வரியமும் ஆயுளும் பெற்றவனுயும் पुत्रवान्—புத்திரவானுயும் कीर्तिमांश्च—கீர்த்தியுள்ளவனுயும் भवति—ஆகிறான்.

கருத்துரை

எவனொருவன் ஏகாக்ரசித்தத்துடன் மிக உத்தமமான இந்த புஷ்பதந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பக்தி சிரத்தையுடன் தினந்தோறும் நியமமாகப் பாராயணம் பண்ணுகிறானோ, அவன் இவ்வுலகத்தில் ஐச்வரியம் ஆயுள் புத்திரன் கீர்த்தி முதலிய சுகத்தை அனுபவித்துவிட்டு, கடைசியில் சிவஸாயுஜ்யத்தையும் சிவலோகத்தில் அனுபவிக்கிறான். இந்த ஸ்தோத்திரத்திற்கு ஸத்தியமான பிரயோஜனம் இதுதான். ஏகாக்ரசித்தமில்லாமலும், பக்தி சிரத்தையில்லாமலும் இதைப் பாராயணம் செய்வதால் மேற்கூறிய பிரயோஜனம் ஏற்படாதென்று கருத்து.

पुष्पदन्तकृतं

॥ शिवमहिम्नस्तोत्रम् ॥

புஷ்பதந்தரின் சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்ரம்

இஞ்சிக்கொல்லை சாஸ்திர ரத்னகரம் ஜகதீச்வர சாஸ்திரிகள்

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

महेशान्नापरो देवो महिम्नो नापरा स्तुतिः ।

अघोरान्नापरो मन्त्रो नास्ति तत्त्वं गुरोःपरम् ॥ ३५ ॥

மஹேசாந்நாபரோ தேவோ மஹிம்னோ நாபரா ஸ்துதி: |
அகோராந் நாபரோ மந்த்ரோ நாஸ்தி தத்வம் குரோ: பரம் ॥ 35

அவதாரிகை

35, 36 இரண்டு சுலோகங்களால் சிவமஹிமையையும், இந்த ஸ்தோத்திரத்தின் பெருமையையும் கூறுகிறார்.

பதவுரை

महेशात्—பரமேச்வரனைக் காட்டிலும் अपरः வேறான देवः-தெய்வம் न-இல்லை. महिम्नः—சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்திரத்தைக் காட்டிலும் अपरा—வேறான स्तुतिः—ஸ்தோத்திரமானது न—இல்லை. अघोरात्—அகோர மந்திரத்தைக் காட்டிலும், अपरः—வேறான मन्त्रः—மந்திரமானது न—இல்லை. गुरोः—குருவைக்காட்டிலும் परं—வேறான तत्त्वं—உண்மைவஸ்து नास्ति—இல்லை.

கருத்துரை

பரமேச்வரனைத் தவிர வேறு தெய்வமில்லை. சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்திரத்தைத் தவிர வேறு ஸ்தோத்திரமில்லை. அகோர மந்திரத்தைத்தவிர வேறு சிறந்த மந்திரமும் இல்லை. ஸ்ரீஸத்குருவைத்தவிர வேறு தத்துவம் உண்மையில்லை. "अघोरेभ्योऽथघोरेभ्यो घोरघोरतरेभ्यः । सर्वेभ्यः सर्वशर्वेभ्यो नमस्ते अस्तु रुद्ररूपेभ्यः" என்பது அகோர மந்திரமென்றும், இம் மந்திரத்திற்கு விசேஷ மஹிமை உண்டென்றும் லிங்க புராணத்தில் விரிவாய் கூறியுள்ளது.

ஸ்ரீ குருவைக்காட்டிலும் வேறு தத்வமில்லை என்பதும்

गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुः गुरुर्देवो महेश्वरः ।

गुरुस्साक्षात् परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥

குருர் ப்ரம்மா குருர் விஷ்ணு: குருர் தேவோ மஹேச்வர:
குருஸ் ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரம்ம தஸ்மை ஸ்ரீ குரவே நம:

என்ற பிரஸித்த சுலோகத்தினாலேயே விளங்குகிறது.

दीक्षा दानं तपस्तीर्थं ज्ञानं यागादिकाः क्रियाः ।
महिम्नस्तवपाठस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ॥ ३६ ॥

தீக்ஷா தானம் தபஸ் தீர்த்தம் ஞானம் யாகாதிகா: க்ரியா: |
மஹிம்னஸ்தவ பாடஸ்ய கலாம் நார்ஹந்தி ஷோடசீம் ॥ 36

பதவுரை

दीक्षा—தீக்ஷையும், दानं—கொடுத்தலும், तपः—சாந்திராயணாதி தபஸ்ஸும், तीर्थं—க்ஷேத்திரதீர்த்தாடனமும், यागादिकाः—யஜ்ஞம் முதலிய क्रियाः—கர்மாக்களும் महिम्नस्तवपाठस्य—சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்திர பாராயணத்துக்கு षोडशीं—பதினாறிலொரு कलां—அம்சத்தையும் (அடைய) नार्हन्ति—தகுதியுள்ளனவன்று.

கருத்துரை

சிவமஹிம்நஸ்தோத்திர பாராயணம் பண்ணுவதால் எந்தப் பலன் உண்டாகின்றதோ, அதில் பதினாறில் ஒரு அம்சம் கூட தீக்ஷை முதலியவற்றால் உண்டாகாது. இந்த ஸ்தோத்திர பாராயணத்தாலே தீக்ஷை தானம் முதலியவற்றால் ஏற்படும் பயனையும் அடைந்து விடலாம் என்று தாத்பர்யம்.

कुसुमदशननामा सर्वगन्धर्वराजः शिशुशशधरमौलेर्देवदेवस्य दासः ।
स खलु निजमहिम्नो भ्रष्ट एवास्य रोषात् स्तवनमिदमकार्षीत् दिव्यदिव्यं महिम्नः ॥

குஸுமதசனநாமா ஸர்வகந்தர்வராஜ:
சிசுசசதரமௌளே: தேவதேவஸ்ய தாஸ: |
ஸ கலு நிஜமஹிம்னோ ப்ரஷ்ட ஏவாஸ்ய ரோஷாத்
ஸ்தவனமிதமகார்ஷீத் திவ்ய திவ்யம் மஹிம்ன: ॥ 37

அவதாரிகை

சிவமஹிம்நஸ்தோத்திரம் 36 சுலோகங்கள் அடங்கியதுதானென்பது ஸ்ரீமதுஸூதனஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகளின் வியாக்யானத்திலிருந்து தெரிய வருகிறது. அதற்கு மேலேயுள்ள சுலோகங்களும் உலகில் ஸம்பிரதாயமாகப் படிக்கப்பட்டு வருவதால் அவற்றிற்கும் உரை எழுதுகிறோம்.

பதவுரை

शिशुशशधरमौलेः—இளம் சந்திரகலையைப் பூண்ட देवदेवस्य—பரமேச்வரனுடைய दासः—சேவகனும் सर्वगन्धर्वराजः—கந்தர்வராஜனுமான स खलु—அந்த कुसुमदशननामा—புஷ்பதந்தன் என்பவன் अस्यैव—அப்பரமேச்வரனது, रोषात्—கோபத்தால் निजमहिम्नः—தன் மஹிமையிலிருந்து भ्रष्टः—நழுவினவனாய்க் கொண்டு दिव्यदिव्यं—மிக உத்தமமான इदं—இந்த महिम्नस्तवं—மஹிம்நஸ்தோத்திரத்தை अकार्षीत्—செய்தான்.

கருத்துரை

பரமேச்வரனின் தாஸனுன புஷ்பதந்தன் என்ற கந்தர்வராஜன் பரமேச்வரனின் கோபத்தால் தன் பதவி இழந்து அப்பரமேச்வரனின் சந்தோஷத்திற்காக இந்த சிவமஹிம்ந ஸ்தோத்ரத்தைச் செய்தான்.

सुरवरमुनिपूज्यं स्वर्गमोक्षैकहेतुं पठति यदि मनुष्यः प्राञ्जलिर्नान्यचेताः ।
व्रजति शिवसमीपं किन्नरैस्तूयमानः स्तवनमिदममोघं पुष्पदन्तप्रणीतं ॥ ३८ ॥

ஸுரவரமுனிபூஜ்யம் ஸ்வர்க்கமோக்ஷைக ஹேதும்
படதி யதி மனுஷ்ய: ப்ராஞ்ஜலிர் நான்யசேதா: |
வ்ரஜதி சிவஸமீபம் கின்னரை: ஸ்தூயமான:
ஸ்தவனமிதமமோகம் புஷ்பதந்தப்ரணீதம் ||

38

प्राञ्जलिः—அஞ்ஜலி பந்தமுள்ளவனுயும் नान्यचेताः—ஏகாக்ரசித்தமுள்ளவனுயுமுள்ள मनुष्यः—மனிதன் सुरवरमुनिपूज्यं—தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் பூஜிக்கத் தக்கதும், स्वर्गमोक्षैकहेतुं—ஸ்வர்க்க மோக்ஷங்களுக்குக் காரணமான தும் अमोघं—பயன் தரக் கூடியதும் पुष्पदन्तप्रणीतं—புஷ்பதந்தன் செய்ததுமான इदं—இந்த स्तवनं—ஸ்தோத்திரத்தை पठति-यदि—பாராயணம் செய்வானேயாகுல் किन्नरैः—கின்னரர்களால் स्तूयमानः—துதிக்கப்பட்டவனுகக் கொண்டு शिवसमीपं—சிவஸமீபதேசத்தை व्रजति—அடைவான்.

கருத்துரை

மிக உத்தமமான இந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஏகாக்ரமனத்துடன் பாராயணம் செய்யும் பக்தன் சிவஸாமீப்யமென்னும் முக்தியைப் பெறுவான்.

आसमाप्तमिदं स्तोत्रं पुण्यं गन्धर्वभाषितं ।
अनौपम्यं मनोहारि शिवमीश्वरवर्णनम् ॥ ३९ ॥

ஆஸமாப்தமிதம் ஸ்தோத்ரம் புண்யம் கந்தர்வ பாஷிதம் |
அநௌபம்யம் மனேஹாரி சிவமீச்வர வர்ணனம் ||

पुण्यं—புண்யத்தை அளிப்பதும் अनौपम्यं—உவமையற்றதும் मनोहारि—மனசை அபஹரிப்பதும், शिवं—மங்களமானதும், ईश्वरवर्णनं—பரமேச்வரனது வர்ணனை வடிவமானதும், गन्धर्वभाषितं—புஷ்பதந்தாசார்யர் சொன்னதுமான इदं—இந்த ஸ்தோத்திரம் आसमाप्तं—முடிவுற்றது.

கருத்துரை

பாவனமானதும், உவமைற்றதும் மனேஹரமானதும், மங்களமானதும், பரமேச்வர குண மஹிமையை வர்ணிப்பதும் ஆன இந்த புஷ்பதந்தர் எழுதிய மஹிம்நஸ்தோத்திரம் முற்றிற்று.

புஷ்பதந்தனுல் இயற்றப்பட்ட சிவமஹிம்ன ஸ்தோத்ரம் ஸம்பூர்ணம்.